

РІК LXIII, Ч. 6

ЧЕРВЕНЬ – 2006 – JUNE

№ 6, VOL. LXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

РІК LXIII

ЧЕРВЕНЬ

Ч. 6

Головний редактор – **Ірена Чабан**
 Редактор англомовної частини – **Тамара Стадниченко**
 Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колеґія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Галія Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**
Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СУА

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Факс: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СУА \$25.00

Для інших передплатників \$30.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США ..... US \$40.00

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

VOL. LXIII

JUNE

№ 6

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
 English Editor – **Tamara Stadnychenko**
 Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetskyj**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kyrypa**, **Marta Tarnawskyj**
Kateryna Nemyra – Press

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Факс: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$30.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA ..... US \$40.00

ЗМІСТ

Олекса Воропай. Колись в Україні,...	1
Віра Вовк. Легенда про Галині дружечки	1
Богдан Кравців. Чар-зілля	2
Дмитро Чередниченко. Прилітають птахи, як пісні	3
Збережемо “Наше Життя”	6
Леонід Куценко. “О любе Сонечко світанне...”	7
Софія Майданська. “У тобі назавжди залишуся”	9
Ярина Черняк. Єдине, чого я у Бога попрошу	12
Галина Кирпа. Дівчина схожа на пісню	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Letter	15
Tamara Stadnychenko. Trilogy: Light From the East	16
Ihor Magun. Cutting Edge Rheumatology	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СУА	21
Діяльність округ і відділів СУА	23
Переступили межу вічності	28
Добродійство	31
Нашим дітям	34
Смачного!	36

На обкладинці: Людмила Темертей. Весільна дружка у віночку. Івано-Франківський регіон.

Підписано до друку 23 травня 2006 р.

Ірина Куровицька, голова СУА. Ірена Чабан, головний редактор.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки ориґінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копії, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріялів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріялів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріяли і виправляти мову.

Передруки і переклади матеріялів з “Нашого Життя” дозволені за поданням джерела.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.
 1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012
 Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя”
 просимо присилати на адресу канцелярії СУА у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc.
 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Колись в Україні, крім вінків з живих квітів, дівчата плели собі вінки з пташиного пір'я. Найкращим пір'ям для вінка є пав'яче пір'я. В одній старовинній колядці ми знаходимо такі слова:

*По горі-горі павонька ходить...
За ними йшла гречная панна...
Ой, ходить, ходить — пір'ячко збирає...
Віночок вине, на голову кладе.*

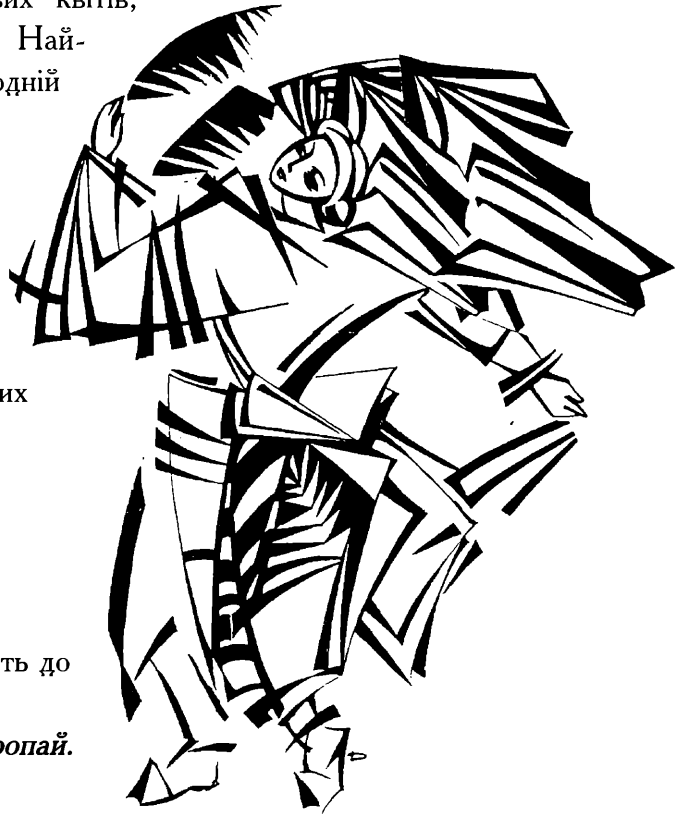
Очевидно, і весільні вінки в стародавній Україні плелися з пір'я. В одній з весільних пісень на Київщині дружки співають:

*Летів горностаї через став,
Золоті пір'ячка попускав;
Та підіть, дружечки, позбирайте,
Марусі віночок звивайте...*

Дівчата на Бойківщині ще й досі вплітають до вінків з квітів пав'яче пір'я.

Олекса Воропай.

*Олекса Воропай. Звичаї нашого народу. Т.2
"Українське видавництво", Мюнхен, 1966.*

Віра БОВК

ЛЕГЕНДА ПРО ГАЛИНІ ДРУЖЕЧКИ

— Гафійко-любко, будь мені за дружечку на весіллі, — попросила Галя.

Гафійка зарум'яніла, як пишна рожа:

— Не знаю, чи неня пустить. — У Галі — босі ноги, а в Гафійки — пацьорковані рукави. Пішла далі Галя.

— Єленко-чічко, будь мені за дружечку на весіллі. Ніхто не хоче, сама не знаю, що мені робити.

— А будуть музики, танці? — спитала чорноока, рухлива, як білка, Єленка.

— Ой, де я, сарака, візьму музик?

Єленка спустила вії, а Галя пішла далі.

— Параню-красотко, Катерино-золотко, Ганнусю-яблучко красне! — Ніхто не хотів бути Галі за дружечку.

— Як же я піду за тебе Васильку? Хто мені буде за дружечки? Неспіване весілля, кажуть люди, — нещасне.

Сумна, сумна Галя, а Василько стояв, як молодий кленочок, що вріс глибоко в землю: не буде дружечок у його Галі, ні вечорниць, ні пісень, бо Галя — сирітка, а він — тільки пастух чужих овець на полонині.

Галя пішла поволі в хату і зачинила двері на засувку. Крізь вікно плив запах травневого зілля. Святі образи схилялися зі стіни над бідним столом; не було на ньому ні весільних короваїв, ні вару зі сливок для дружечок, ні паленої горілки для музик.

Нараз від піль понісся ледве чутний спів:

*В морелі — рожева гілка,
У Галі — скрипка і сопілка,
У Галі — морелі вітка,
Віночок ще й позолітка.*

Скрипка сміялася дрібушечкою і сопілка танцювала коломийки ближче і ближче.

*Несемо намисто Галі:
Червоні, як мак, коралі;
Несемо пояс дугувий,
Герданик над чорні брови.*

Галя відчинила хату і несміло станула на порозі, де місяць кинув цілий сніп свого сяйва. Через поле йшла Ясна Пані в вишиванім платті і плела з зілля віночок. Довкола неї світилися, як свічник, дівчата і подавали їй то руту, то барвінок, то васильок.

– Добрий вечір, молода Галю! – заговорили дівчата.

– Добрий вечір, – відповіла Галя.

– Впустиш дружечок до хати? – спитала Ясна Пані.

– Не маю я чим дружечок погостити, – сказала Галя.

– Погостиш чистим серцем, коли нема в тебе вареного й печеного, – потішали дружечки, входячи до хати.

– Покажи нам своє віно, Галю! – просила Ясна Пані.

– Немає в мене віно, – відповіла Галя.

– Не журися: у саді червоніє моє намисто, мої сережки, – сказала Ясна Пані. Дівчата метнулися і принесли пригорщами китички ягід і галузки вишень.

Дивиться Галя, а її сорочка вибілилася до місячного сяйва, як тонкий льон. Дружечки переткали її уставки свіжими квітами, наділи на неї намисто з ягід глогорожі і сережки з вишень у зеленім листю, а Ясна Пані поставила їй на коси віночок і герданик під віночок. Глянула Галя на себе в шибу і щасливо засміялася.

Дружечки співали до пізньої ночі, потім порозходилися. А ранком Василько був найгордіший легінь у церкві, бо його Галя сяяла, як рання зоря, і золотила закопчені від свічок ікони.

А молода впала навколішки і шепотіла дрижучими устами “Богородице Діво”, бо вона пізнала своїх дружечок над вівтарем і на мальованих хоругвах.

*Ріо-де-Жанейро, 15.VII. 1954 р.
Віра Вовк. Проза. Київ, “Родовід”, 2001*

Богдан КРАВЦІВ

ЧАР-ЗІЛЛЯ

*А де той святий Ян,
Що нам три огні клав?
Освятити нам зілля
І вшитко коріння!*

*Із собіткових пісень,
записаних на Бардієвщині/*

Далекий світ любистку й розмай-зілля,
де дні й дороги чаром перелляті,
де ми виходили барвінок рвати,
плести вінки і дружби, і весілля.

Де з карт таємних добра ворожила
казала нам, що будемо багаті
на гроші й долю, на дітей, що ждати
в житті нам треба миру та привілля.

Той світ далекий воскресає знову
із горстки слів, окритих воєн згаром,
із крихти чебрецю сухого й рути –

і ми виходим в місячну понову
збирати зілля згадок, пити з чаром
солодким – їх гірке дання отрути.

ПРИЛІТАЮТЬ ПТАХИ, ЯК ПІСНІ

Народна художниця Марія Пантелеймонівна Буряк народилася 16 серпня 1935 року в селі Коваліні Переяслав-Хмельницького району на Київщині.

Закінчила чотири класи Ковалинської семирічки. Далі освіту здобувала самотужки, бо недуга прикувала її до візочка.

Вишивала вона, писала, та свою долю поєднала з декоративним розписом.

Твори видатної української мисткині тепер є в багатьох музеях, державних та приватних збірнях.

Вона – член Національної Спілки Художників України.

Живе в тому самому Коваліні, в якому й народилася.

Марія Буряк.

А хата її у лісі, над берегом Трубежевої доньки – Карані. А вікно її дивиться на широку долину, повну тайн. Ось розтануло руде торфовище, дивні торфодобувні машини перетворились на птахів та й знялися за мерехкий обрій. З легкого туману виростили високі зажурені верби, гнучкі лози. Подув долішній вітрик – заколивавсь зелений луг, забуяв, загомонів пахучими голосами всього квітучого і співучого. А при самісінькій землі, над синьою Каранню задзеленіли рожеві дзвіночки раннього дитинства. Ой, одгукали вони, одводили потайними стежками несходимого луку, одлунали над зачарованими тиховодами славної колись річки, одшелестіли, осипавшись на мальовані крильця метеликів. Ті дзвіночки чути в долоньках малини, в віночках ромашок, у племінцях бузькового вогню; в синьому, червоному, білому, жовтому, але такому палахкучому цвітінні, в незгасаючому буянні літа. Квіти є квіти. Всі вони хочуть цвісти. Вони зливаються воєдино і творять нові дива цього чарівного світу, що так заворожив кольоровим співом вразливу душу дівчини.

Той дальній спомин (“Рожеві дзвіночки над Каранню”) стукає часто Марії в причілкове вікно і кличе шукати веселі ті квіти й пісні, що дзвіночки ранні колись розгубили, гукає линути на журавлиних крилах понад лугом, понад Каранню, понад своєю нелегкою долею, зове боротися зі своєю недугою.

І тоді в її хату крізь синє вікно вплива на човні літній ранок (скільки щирого золота, скільки сйва у щедрій душі!). І поселяється на папері веселий вінок, що ввібрав у себе всю красу високого дня. Сім великих квіток, гроно синього винограду, квіточки, пуп’янки – все росте, розвивається. На буйному зелі синій птах – ранок – здійняв крила, защебетав до всього світу, пробудив до роботи усе живе. А скільки барв оживає під руками цієї відомої художниці – Марії Буряк! Скажімо, тільки образ буйної зелені твориться за допомогою кількох зелених, а також синьої, червоної, чорної, рожевої, білої, вишневої, вохристої, коричневої та багатьох інших фарб... От вам і зелень, от і зело!

Щедроти рідної землі, її снага, благодать і надхнення, людина і священна її материзна – ось найболючіші теми і думи художниці, образи поетичної мови майстра. Прилітають птахи, як пісні, і промовляють до неї дзвінками словами. Лунають в господі задушевні пісні і сходять із перст її чарівними птахами...

Ось із (як і в Катерини Білокур, в Марії один із улюблених прийомів композиції – віночок), буйного вінка явилася синя птаха – мати. Вона годує двійко своїх дітей. Саме одному кладе в дзьоб три сині ягоди. До речі, колір в художниці несе глибокий змістовий заряд. В неї часто колір виступає як суть художнього образу. Як, скажімо, у картині (“Материнські клопоти”)

– синій. Птахи – мов сині квіти – в центрі композиції. Цю метафору підтримують сині крила квітів, сині дзьобики пуп'янків, сині сердечка гарячих (червоних) квітів. Може, й справді синє приносить щастя (згадаймо “Синього птаха” Метерлінка)? Чи це та священна єдність усього живого світу, що творить гармонію природи і мистецтва? Адже й у синіх птахів – червоні пуп'янки дзьобів, червоні пелюстки пір'я на крилах, квітучий букет хвоста, що переходить у вінок. Птах мов народився з квітів. Краса народжує красу! Ось той мир і та злагода землі, за що борються тепер люди.

Марія Буряк тонко передає настрої розпису, драматизує його (це її вклад у народне декоративно-прикладне малярство). З цього погляду мене приваблює її робота “Зимовій”. Тут зимовій не стільки назва кущів,

що цвітуть восени, скільки метафора, настрої. Тому художниця й не копіює цвіту, а створює свій (у різних тональностях), та ми все одно впізнаємо х а р а к т е р того, що в природі. Цікаво, що й у багатьох народних назвах цієї рослини також вловлюється головна її прикмета. Згадалось мені, як ми йшли Черкасами – Микола Сом, мати Василя Симоненка Ганна Федорівна з небогою Любою і я. Було це в переддень вересня. На одній з глухих вулиць ми помітили, що вже зацвів – зимовій, – сказав я.

– А знаєте, як ще його називають? – спитала Люба.

І стали ми згадувати назви цього зілля: осінник, покровник, бабине літо, мороз, безсмертник...

Тепер, коли дивлюся на картину Марії Буряк, я за якимись невловимими ознаками пізнаю в чомусь кожному назву... ні, не рослини – мить віку, життя людини чи природи.

Цікаво й побудований розпис. Це зимовій: на горішніх гілках уже сива паморозь, впала на дрібен цвіт – рожевий, ліловий, голубий. Пелюстки в кілька рядів, вражає стереоскопічна ілюзія... В декорі лаконічними засобами передається не тільки об'єм, але й рух. Ось ніби сіверко подує – і хвилюються вершечки. Так, це зимовій. Але в ньому ще горить літо: трикут-

ником донизу цей жар стікає з трьох великих червоних квіток (їх підтримують по боках трохи менші, блідші). Всередині цих червоних уже зібралися сині мисочки дощової води – осіннього неба. При долі жовтіють зграйки цвіту зимо-

“Чарівна птиця”.

вію – і золота осінь на порі.

Художниця вдало вводить в традиційний народний розпис динаміку композиції. Це ми помічаємо по листках, квітах – в лініях, навіть у кольорі (в неї зелень не монотонна, а поліфонічна, містка). Тому розпис виходить не застиглий, не сухо декоративний, а живописний, діючий, він промовляє до нас, як пісня, як дума. Оцей приземкуватий кущ зимовію в художниці перетворюється на квітуче дерево життя, що навіває нам роздуми про навколишній світ, про буття, про незнищенність краси і добра.

...А коли оглянеш її таку багату творчість на відстані літ, то знову й знову схилиєшся до тих самих яскравих поетичних образів, що наснажували й наснажують художницю, до її

невгамовних відкриттів. І згадуєш: “У мисткині часто колір виступає як суть художнього образу. Як, скажімо, в давній картині “Материнські клопоти”: птахи – мов сині квіти – в центрі композиції. Цю метафору підтримують сині крила квітів, сині дзьобики пуп’янків, сині сердечка гарячих квітів.

І ось тоді біля Українського дому на великій афіші, що запрошувала в серпні на ювілейну виставку Марії Буряк – чудова, я сказав би, епічна картина “Козак від’їжджає...” І тут впізнаємо сягнистий почерк художниці, її промовисту кольористику, заглиблений погляд у незабутнє історичне минуле, сучасне прочитання народного епосу. Улюблений прийом: барвисте на чорному (дуже ж складний то розпис!). Але ж на чорному тлі соковиті й чисті барви!

“Вірність”.

Приглядаємось до її знаменитої “Козак від’їжджає...”. До речі, в народному розпису Марії Буряк не тільки орнаментальні композиції, але й сюжетні, або в неї сюжети вплетені в декор, або – декоровані постаті, персонажі, оповиті квітами, деревами, листками, візерунками. Як і в цій – “Козак від’їжджає...”.

Козак у червоному жупані на червоному коні (шабля сяє на поготові). Буйна золота грива в коня. У козака шаровари сині... До нього просяться в похід його наречена... Напевно ж –

*Казаченьку-соболу,
Візьми мене із собою
В країну далеку...*

Коса ж нижче пояса. Сорочка-вишиванка...
Світла надія...

А над ними – брама зелена. А навколо – вінок барвистий. Квіти сині, квіти малинові, листки мережані, пташки мальовані. І по всьому покращено барвою кохання: то пташки, то дзвіночки, то сукня, то листки-квіти пойняті блакитними зблисками, щирими ніжними позирками, відбиті від глибокого, мов кохання, неба.

З допомогою найпримхливіших прийомів художниці досягає унікальної гармонії зображеного. Безперечно, це нелегко, це складно, навіть незбагненно, але творить цю гармонію талановита рука славної художниці, узгоднює

цю гармонію поетична душа славної народної мисткині. У її аркушах – священна єдність усього живого світу, ота краса, що народжує красу.

... Заходить у вікно вечір-фіолет. Та на вічному небі в обіймах буйного зела завжди світитиме вогненна птаха-зоряниця (за однойменним твором), яка вічно кликатиме нас у політ. І спадатиме час на пелюстки ніжним блакитом і відсвічуватиме завтрашнім світанком на плесах Карані, Росі, Дніпра.

Фото Дмитра Чередниченка.

Усміхнися!

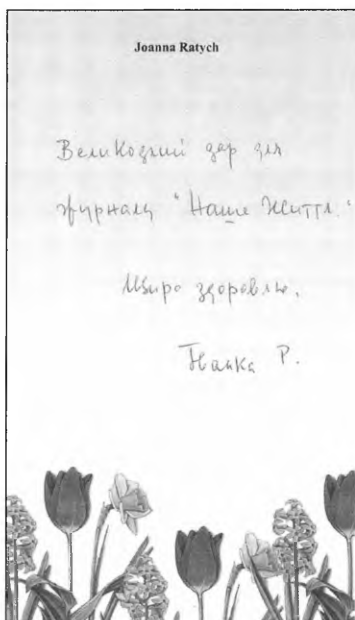
Жінка до свого чоловіка:

– Я була в лікаря і він приписав мені місяць відпочинку в горах.
Куди їдемо – до Швейцарії, чи до Італії?

Чоловік:

– Поїдемо до іншого лікаря!..

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”

Великодній дар для журналу “Наше Життя”.

Щиро здоровлю, Іванка Р.

Почесна членка Союзу Українок Америки, наша великодушня добродійка шановна пані д-р Іванна Ратич склала 1,000 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Для забезпечення „Нашого Життя” – літопису Союзу Українок Америки для майбутніх поколінь з нагоди Загальних зборів Окружної Управи Округи Чікаго складаємо 1,000 дол. на Пресовий Фонд журналу.

Видавцям журналу бажаємо дальших успіхів і радості з праці!

Любомира Калін, голова Округи Чікаго.

Управа і членки Округи СУА Чікаго.

Управа і членки 108-го Відділу СУА у Нью-Гейвені під час перших сходин після вибору нової Управи Відділу вирішили скласти 250 дол. для забезпечення Пресового Фонду журналу “Наше Життя”.

Надія Троян, пресова референтка Відділу.

13-ий Відділ СУА у Честері, Па. склав 500 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Лідія Кий, скарбник Відділу.

У сумну п'ятнадцяту річницю відходу у вічність мого чоловіка складаю 250 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Лідія Кий (членка 13-го Відділу СУА, Честер, Па.)

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Екзекутива Союзу Українок Америки.

„О любе Сонечко світанне...”

Якось Володимир Базилевський, розмірковуючи над творчістю Юрія Яновського, сказав, що він належить до мистців, у творах яких легко прочитується генеалогічне дерево його роду й народу. Беззастережно переадресую ці слова й до характеристики творчого доробку Володимира Бровченка, бо ж не було у нього жодної поетичної збірки, де б його душа, зматеріалізована у слові, не мандрувала до рідної степової річки Висі, відомої, до речі, ще зі сторінок Київського літопису. Пригадую, як болоче відлунилися і в моєму серці слова з поезії „Літо. Степ”, друкованої вже далекого 1986 року в журналі „Київ”, присвяченої „безперспективності” наших сіл:

*Провідали з братом колишні сільця,
Квітучі колишні бригади –
І нашої тузі немає кінця,
І нема нам розради...*

*Свята тутешні згадались та будні –
І гіркота перехоплює дух.
„Безперспективні” стоять і безлюдні
Цілі ряди старих розвалюх.*

*В брата вогні під бровами густими.
Каже, пішов од землі народ.
Хочеш, каже, за пачку „Прими” –
Ось тобі хата, ось огород...*

У тій поезії відізналася доля й мого села, чи не тому з того першопрочитання чомусь влізли в мою душу рядки, які поет адресував ніби собі, але й мені теж: „Душе моя, внемли і вижди, / Та цур, не знімаймо із себе вини, / Що

В. Бровченко: „Перший у моєму житті „хлопчато-бумажний”^{*} костюм у смужку. Ми з Лесею пішли до Недзвецького й сфотографувалися”.

Мала Виска, 1949 р.

^{*} Бавовняний.

інших картати, / Як сам тут приїжджий, / Хоч вболівальник, та зі сторони...”. Вони спливають у моїй пам’яті щоразу, коли на шляху додому, від тракторного стану очам моїм відкриється на чергове коротке побачення моє Вількове...

В. Бровченко відробив перед своєю Малою Вискою. Він видав книгу поезій, рідним селом надиктованих, він увічнив в тих віршах мелодію степу і запахи полину й сіна; переливи гар-

мошки, що звучать йому й досі з берегів втопленої у вечірніх туманах річки й портрети батьків та односельців, які пережили свої хутори. Я радий, що мав нагоду написати кілька сторінок відгуку про ту „Степову книгу”. Шкодував лишень тоді, що поет чомусь не включив до неї чудового циклу „Сонечко”, присвяченого пам’яті дружини Лесі, теж малоливищанки.

Нещодавно ж пошта принесла чудовий дарунок від нашого земляка – він благословив у світ нову книгу. Цього разу солідний том такого дефіцитного жанру для нашої літератури, як спомини. Так сталося, що сім десятиліть тоталітаризму відучили наших мистців писати спогади. Їх, оприлюднених, можна перелічити на пальцях рук. Хоч як не захоплюватися при цьому щоденниками О. Довженка, написаними в той драматичний час, кожна сторінка яких, кожен абзац були смертним вироком авторові...

Отож, книга споминів В. Бровченка „Вікнина” прочиталася на одному подихові. Певен, що вона своєю щирою сповідальністю матиме не тільки вдячних читачів, але й заслужені відгуки. Пишу про це не тільки ради запевнень, але й ніби вибачаючись перед автором, що оце тепер

хочу зупинитися лише на одній історії з книги споминів. Йдеться про появу в житті поета його Сонечка, про історію зі спогадів, яка змусила ще раз прочитати однойменний поетичний цикл із книги поезій „Повернення Богородиці”. Адже вірші циклу народжувалися трагедією втрати дружини, продовжуючи й далі кількадесятилітній діалог автора зі своїм Сонечком, тепер особливо вражаючий – бо діалог той вже без відповіді:

X.

*Повідай, Сонечко, мені,
В якому небі ходиш нині.
І як тобі в тій далині,
І як тобі в тій холодині?!*

*Ось допалю свою свічу,
До безбоління дозорію
Й до тебе, рідна, прилечу,
І обніму, і обігрію.*

*Так рідко вимовляв „люблю”
В світанки наші пурпурові,
Та все, що доброго роблю, –
З твого світла і любові.*

*Так тихо, зірко світова,
Бувало в нашому соборі...
Хіба потрібні там слова,
Де розмовляють чисті зорі?*

*О скільки в цьому світі зла!
Вже знемоглись душа і тіло.
Зусебіч хмара облягла,
Аби мені ти не світило.*

*Незгасне світлонько моє!
В безодню космосу безкраю
Ніщо тебе не заховає,
Бо знаю, знаю, що ти є
Й пребудеш вічно, поки знаю.*

Грудень 1996 – січень 1997

Вони познайомилися, коли Леся щойно пішла у восьму, а Володимир – у дев'яту класу Маловисківської школи на одному із перших осінніх шкільних вечорів точніше не познайомилися, по особливому побачили одне одного, бо ж досі зналися. ...Пригадуєте, шкільне кохання. Тривоги, переживання, ба, навіть муки і перші радості, тріумфи, поцілунки. На жаль, статистика свідчить, що те перше, „справжнє” і „на все життя”, найчастіше залишається тільки при-

ємним щемним спогадом. Більше того, доводилося чути з уст авторитетних психологів, що, коли й шкільне кохання закінчується шлюбом, то сім'ї ті часто розпадаються. Зі спогадів поета відкрив для себе ну просто фантастичний сюжет для чарівної й вічної казки кохання.

„Коли мав років 17-18, – пише Володимир Бровченко, – поступово кинув шалапутство, став пристойно вчитись, так що обрали й головою учкому школи. Струнка лідерства забриніла чомусь. Пізніше збагнув, що то зі мною так чинило моє велике кохання до Лесі... Дуже любив сцену. Віршування стало невідступно переслідувати. І як мене на все вистачало, один Бог відає. А все – вона, моя велика Любов. Творила зі мною дива. Десь, мабуть, до восьмого класу вольниця мною володіла понад усе. Хуліганистий був. Перелом стався, власне, 28 жовтня 1948 року на шкільному вечері... Після того вся школа – учні і вчителі – знала, що В. Я. і Леся полюбилися” (у класі було два Володимири Бровченки то їх розрізняли називаючи В. В. та В. Я., отже – Володимирович та Якович – Л. К.).

Знала не тільки школа, знало й берегло те кохання містечко. Щоправда, якимось відізвалася й „радянська педагогіка”. Комсорг* школи „схидненький такий хлопчина” разом із завучем бралися „роз'яснювати, що від любові буває, мовляв, вона може й боком вилізти. Комсорг тихенько хіхікав. Я різко їм відповів: „Ви цього не чіпайте. І прошу в такому тоні зі мною не говорити”.

1950 року Володимир Бровченко поступив до Одеського технологічного інституту, а повернувшись в містечко... запропонував Лесі одружитися (розписатися) в ЗАГСі, хоч її ще чекав десятій клас. Розписатися таємно, у сусідньому містечку, з благословення Володимирової баби Секлети. Так і зробили, а повернувшись до Малої Виски Володимир з дружиною вперше переступив поріг Лесиної квартири, звернувшись до її матері: „Мамо, ми з Лесею побралися. Візьміть оце свідоцтво про шлюб. Я маю їхати на навчання до Одеси. Леся кінчатиме школу. Весілля справимо наступного літа... Буде так, як я кажу... Тай пішли з Лесею через усю Виску до нашої хати.

Закінчення на стор.11.

* Комсомольський провідник.

“...У ТОБІ НАЗАВЖДИ ЗАЛИШУСЯ”

Світлий образ Наталі Кашук зринув у моїй пам'яті з каламутного нурту кінця семидесятих найдраматичнішого минулого століття, семидесятих, які називають часами застою, коли тисячі, занурених у багно великих і малих компромісів, дихали через очеретину, щоби не захлинутись рудою тванню першотравневих парадів, що вже бубнявіли передчуттям Чорнобиля.

Життя – це низка випадковостей, що супроводжують нас од самого народження аж до смерти. Непередбачувана, ірраціональна, стрімка течія підсвідомости завжди виносить саме на ту купину, яка врешті виявляється єдиною можливою, рятівною опорою в хаосі первісних людських пристрастей.

Ім'я поетеси Наталі Кашук уже було добре відоме в колах шанувальників високої поезії, наколи 1977 року наші дороги перетнулися в конференцзалі київського Будинку літераторів, на "полі" обговорення моєї першої поетичної збірки "Мій добрий світ". Пригадую – стан був такий, гейби в груди хтось уклав колючу кулю морського їжака і більше скидався на біологічний страх, при якому слід було готуватися до оборони себе, як різновиду малих, безборонних, ще невідомих земних істот. Довкола довгого овального столу зібралися старійшини поетичного цеху, і перші хвилини мовчазного, суворого споглядання, які здавалося тривали безконечно, були нестерпні. Між старійшинами сиділа єдина жінка з красивим, тонко різьбленим обличчям, якому, як на мене, зовсім не пасувала вчительська строгість. На щастя, неприступність верховного поетичного суду була позірною, і вже наступної миті од відчуженої захмареності не лишилося й сліду. Проте, задля "букви" усталених правил: похваливши, все ж годилося висловити і критичну думку, особливо коли дебю-

тантка чекала на вихід книжки у світ цілих сім років і на це були вагомі причини: збірка молодої письменниці була укладена з верлібрів, а ще – не мала "паровоза". І коли редактор, скрушно похитавши головою, зауважила, що без нього книжка не поїде, почувла наївне: "А що таке паровоз?" Ошпаривши глузливым поглядом, засміялася: "Слева молот, справа серп – это наш советский герб, хочеш жни, а хочеш..." І саме цей перший вірш, оснащений тягловою силою імені вождя пролетаріату, наразився на критичну оцінку Наталі Кашук. Загалом позитивно одізвавшись про мою збірку і сумлінно проаналізувавши кожен цикл, після дещо терпкої паузи

вона раптом висловила сумнів стосовно назви першого "паровозного" вірша, яка видалася їй непереконливою, оскільки, одсікши заголовок, він становив нагромадження ряду позитивних якостей і рис, які можуть так само характеризувати стереотипний образ будь-якого позитивного героя. Цей курйозний випадок спричинився до нашого знайомства і тривалої дружби.

Як згодом виявилось, Наталя Кашук вважала себе дочкою Поділля, де в Кам'янець-Подільську минуло її дитинство. Потім, значно пізніше, згадуючи жінку, яка із "сутінків болю" раз у раз виносила свою любов, мене не покидало відчуття, яке буває хіба що у сні, коли аж до тупого млоїння в серці чекаєш когось найдорожчого, вже відчуваєш його тут, поруч, за дверима, вже впізнаєш рідний голос та коли заходиш до кімнати – нікого нема...

Коли призначення привело мене до містичного міста, що, наче химерна птиця, вчепившись пазурями у край прямовисної стіни каньйону над первозданим Смотричем, дихало вологою темрявою віковичних замкових підземель – була приголомшена реальністю, яка, здавалося, розтане в повітрі, насиченому запахами перезрілого

літа. В один з таких погідних днів я познайомилася з професором Кам'янець-Подільського педінституту Євгенією Гінзбург, блискучим знавцем історії зарубіжної літератури, яка мешкала на одній із затишних вуличок міста і на той час була вже на пенсії. Вона знайомила мене із скарбами своєї книгозбірні, а потім, попросивши прочитати їй дещо зі своїх поезій, спитала, чи не знайома я з творчістю відомої української поетеси Наталі Кашук. Довелося щиросердо зізнатися: віршів поетеси не читала, хоча під уважним, ледь сприкренним поглядом професорки відчула, що починаю фатально червоніти. Прощаючись, професор Гінзбург подарувала мені томик вибраної лірики Петрарки у перекладі А. Ефроса, виданий 1953 р. Цей томик з написом "На добру й довгу згадку... Софії з найкращими побажаннями натхнення, творчої наснаги, щастя! 30 серпня 1974. Є. М. Гінзбург" став для мене взірцем перекладацької майстерності, по якому я вивчала канони класичних віршованих форм. А тоді, в мить мого юначого зніяковіння, не могло навіть спасти на думку, що до мене тут, у цій, закладеній стосами книжок і припорошених "антиків"¹ кімнаті, малій школярці Наталі вперше розкрилася краса поезики Шекспіра, Верхарна, Гюго. Із бездонного книжкового моря дівчинка спрагло діставала все нові й нові томи Стендаля, Теккерея, Вальтера Скотта, Гете, Шіллера, Рільке, вглиб – аж до хроніки часів Карла XII. Я чомусь переконана, що і на сторінках подарованого мені томика Петрарки зберігся дотик її пальців.

Ще з однією винятковою жінкою, яка зуміла розбудити в дитячій душі майбутньої поетеси глибоку любов до Батьківщини, мені довелося познайомитися кілька років тому. І коли Тамара Сис відкрила переді мною "мальовану скриню" подільського фолкльору, до якої вона впродовж цілого життя збирала неперебутні скарби мови рідного краю, – я вже знала, що в цій скрині зберігався й Посаг моєї дорогої Посестри.

Ще й не благословлялося мені на поезію, коли сила примхливої Долі привела Наталю Кашук на Буковину, де вона вступила на філологічний факультет Чернівецького університету. Певно тоді, коли зойком зраненого серця вихлюпнувся біль першого нерозділеного почуття і

Наталя написала своє "Прощання":

*Ти для мене, коханий,
Ніколи померти не зможеш
І забути не зможеш,
Бо нам забуття не дано... –*

я, мала, вперше взяла до рук скрипку.

Пізніше, в Києві, дізнавшись про мій бувковинський родовід, усміхнувшись тим неповторним смутком Богородиці, Наталя спитала, чи знаю Анатолія Добрянського. Звісно, викладача катедри української літератури Чернівецького університету я добре знала – про нього, як про культуролога-енциклопедиста в Чернівцях ходили легенди. На початку шістдесятих це була чи не єдина "кульова блискавка" потужного, динамічного інтелекту, яка обсмалила не одні насуплені брови наполюханих компартійних функціонерів. Його лекції збирали небувалу за кількістю фанатів-адораторів аудиторію, і навіть у нас, в садгірській середній школі № 32 старшокласниці були закохані не в Ален Делона, а в Анатолія Добрянського.

Через багато років на високому березі Дніпра, біля Софії Київської мені довелося почути драматичну сповідь моєї дорогої Посестри, яку можна хіба що порівняти з "Листом незнайомки" С. Цвайга, та вона ще трагічніша, бо благородний герой не прийняв дівочої жертви.

Не раз, приїжджаючи до Чернівців, я зустрічалася з професором Добрянським. Здавалося – він ладен був неба прихилити кожному, хто був обділений незрадливим братнім теплом, хоча сам залишався самотником. Ми жваво, ба навіть безтурботно бавилися бісером дев'яти Аполлонових муз, та серпанку, за яким ховалася зболена тінь Жінки, воліли не торкатися... Недавно він пішов... полетів на її голос:

*Тільки очі твої,
І ніким не ціловані руки,
Та далекі світи,
І далекі незнані світи...*

Так, навіть не здогадуючись, я із самого дитинства йшла слідом за нею і ці кілька кроків, чи років, які завжди розділяли нас, досі викликають у пам'яті прикре відчуття тиші порожнього перону, яка довго ще після відходу експреса зберігає невловимий, щемний дух присутності найдорожчої людини.

¹ антикваріят

Так склалося, що моїми першими київськими друзями були не письменники і навіть не музиканти, а хірурги, що практикували в Київській клініці серцевої хірургії, яку ще називають клінікою Амосова. Там працював мій добрий товариш, із яким ще студенткою Львівської консерваторії я познайомилася під час однієї карпатської подорожі. З того часу по сьогоднішній день тривають ці приятні, вивірені часом контакти. Та іноді здається все, що мене єднає із цими прекрасними, сильними духом людьми, зав'язувалося не задля мого, досить невдалого особистого "не"-щастя, а лише для того, аби на рещті саме тут я наздогнала Наталю – дослухати Лебедину пісню її останньої рокованої любові:

вщерть наповнивши нею своє змучене серце, вона несла його уважно, щоб не розхлюпати й краплини солодкої муки і, спіткнувшись на найвищому щаблі, розбила, окропивши нас усіх зорепадом своєї мрії.

*...Так це просто і звично:
Померти, не бути,
Бо долоні твої,
Як відпущення болю і страху,
На моєму обличчі,
На страдній моїй душі,
І якщо мене вже не стане,
Переллюся у тебе, любий,
У тобі назавжди залишуся...*

Закінчення зі стор. 8

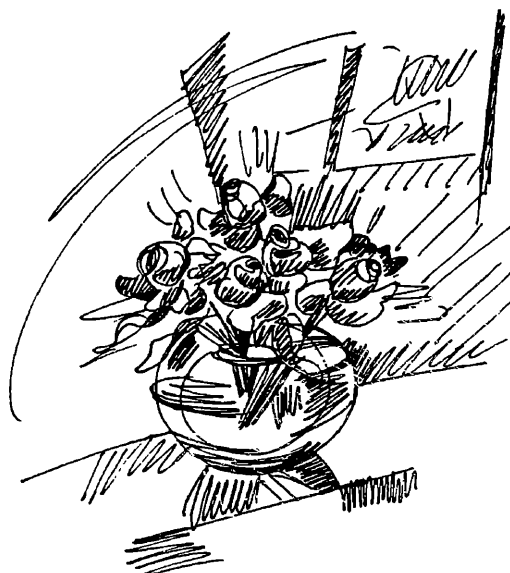
Бабуся Секлета була рада нам, стала пригощати та розпитувати про все. Під вечір мама з поля прийшла і батько пізніше приїхав, – а я вже й оженився”.

Зрозуміло, що й містечко дуже швидко дізналося про ту „таємницю” Володимира та Лесі, але, як пише автор спогадів, „ліхто чомусь не вдарив на сполох. Леся гарно вчилася, педагоги її любили”. А наступного літа, дочекавшись поки Лесі прийшов виклик на навчання з Одеського педагогічного інституту, справили весілля. Далі було довге, щасливе життя, збудоване на щирому коханні, про це й свідчить товстий томик спогадів поета, героїнею яких і є Леся, мистцеве Сонечко. Кохання яке триває, бо й далі живе у душі поета „далеким відлунням своїм” і відзивається у його слові.

*Ще хоч хвильку побути на цьому обнізку –
І далеке відлуння своє дожену, перейму...
Доц осінній прийшов на тонюсінких нізках,
Пожалітися хоче, – не знає кому.*

*Я його приголублю, розраю, утішу,
Щоб зітхнувши дитинно, у мене на грудях затих.
Відбулося. Минулося. Пішло найрідніше.
Відлюбилось. Одмучилось. Більше не буде таких.*

*Доц з тобою, мій світе, вмира по краплині,
Він до цього ще так не вмирав, як тепер.
Тільки шиньки-пши
Назавжди помер.*

ЄДИНЕ, ЧОГО Я У БОГА ПОПРОШУ

Коли дощ за вікном і реве завірюха,
Аж маленький ведмедик нашорошує вуха,
Коли блискавки грізні витанцювують небом,
Коли в мене в кімнаті так тихо і темно,
Що від страху аж робиться зимно –
Я до мами біжу неодмінно!

Коли Сонце блищить і сміється з-за хмари,
Коли квіти весняні навіюють чари,
Коли яблунька юна почне зацвітати,

Коли хочеться тільки співати, співати,
Аж заходиться серце піснями –
Я одразу біжу до мами!

І коли я вже стану велика і сильна,
Коли вдягну обручку і сукню весільну,
То єдине, чого я у Бога попрошу –
Це не слави і цілої купи грошей,
А щоб діти мої прибігали так само,
І любили мене так, як я Тебе, Мамо!

ДІВЧИНА, СХОЖА НА ПІСНЮ

Ярина Черняк на врученні нагород переможцям конкурсу Союзу Українок "Мій рідний край" 26 червня 2004 року.

Фото Дмитра Чередниченка.

Я часто думаю: якби можна було намалювати барвами портрет пісні, то він вийшов би схожий на Ярину Черняк. І це не лише тому, що дівчина змалку гарно співає й грає на сопілці. Що вона залюбки носить вишиванки і вони їй не просто до лица, а до душі. Що їй притаманне тонке, поетичне сприйняття світу, а в її грудях б'ється чуйне, добре серце.

Ярина народилася 1990 року, мешкає у дивовижному місті Львові й безмежно його любить. В їхній родині поезія посідає особливе місце: пишуть мама й тато, пише старша сестра Олександра, студентка, пише брат Михась. Тож поезією немовби насичене повітря, яким дихають усі мешканці їхньої дружньої й теплої оселі.

Слово полонило дівчину з самого малечку. Відтоді вона багато пише, перекладає з польської, чеської та англійської, а також на польську, вивчає литовську мову. Це все ще завдяки й тому, що відвідує перекладацьку студію "Голос", яку провадила поетеса та перекладачка Наталя Трохим. Час від часу разом із братом бере участь у радіо- і телепередачах. Перемагала у багатьох обласних та всеукраїнських літературних конкурсах, 2002-го року стала лавреатом журналу "Соняшник", кілька років поспіль здобуває перше місце на традиційному конкурсі юних літераторів Львівщини при ЛОМАН. Нещодавно на поетичному турнірі нараді молодих авторів, що відбувалася в Спілці письменників України, до Яринки прийшов неабиякий успіх – вона посіла на ньому перше місце.

2004 року побачила світ перша поетична збірка Ярини Черняк "Перша рапсодія" – у співавторстві з братом Михайлом Трохимом. Тепер дівчина готує до друку другу збірку поезій та перекладів, пише прозу.

Як на такий юний вік – здобутки поважні й багатообіцяючі. Насамкінець мені хотілося б побажати Ярині такої ж світлої, чистої долі, як і її душа, і дороги, впродовж якої талант розцвітатиме всіма кольорами. Хіба може бути інакше в людини, образ якої схожий на портрет пісні?!

Галина Курна

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIII

JUNE 2006

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

Happy Father's Day!

From the Desk of the President

I would like to begin this month's message with a special tribute to all of the gentlemen who have assisted our organization through the years, whether they be fathers, husbands, brothers, sons, uncles, or friends. Your help has been very much appreciated and the UNWLA is grateful for your support. In honor of Father's Day, I would especially like to thank all of the fathers who have worked hard to raise good daughters and sons, with love, with patience, and with devotion. On this special day, I wish all of you the best of everything.

June is a beautiful month, a colorful, pleasant, and gentle period that leads us into summer. For most of us, it is a month to start planning those long-awaited summer vacations. For children, it signals the end of the school year and an opportunity to spend happy hours playing with friends or traveling to the beach or to summer camp. For adults and children alike, it is a time to look forward to summer festivals, picnics, barbecues, and special holidays.

In June we celebrate Zeleni Sviata or "Green Festival." Traditionally, this holiday has been observed by decorating houses, rooms, windows, and icons with greenery—branches, leaves, vines—a celebration of the season and a reminder that nature is a constant force in our lives. This holiday is dedicated to Ukrainian invalids and is also a time to remember fallen heroes and heroines who have made the ultimate sacrifice for their country. Many of us will honor these heroes and heroines by going to cemeteries and planting flowers on their graves.

During this year's Zeleni Sviata, members of our organization are encouraged to remember those UNWLA members and leaders who dedicated their lives to building and serving the UNWLA and are no longer with us. These women gave us a legacy that we can be proud of and we must cherish what was passed on to us and honor their memories. Regional Councils and Branches may want to organize tributes to them by holding services in their honor at local cemeteries. If you advise UNWLA headquarters of your intention to do so, members of the Executive Committee will make every effort to join you at these events.

The 1929 Calendar Almanac Zhinocha Dolia lists important dates of prominent people that Ukrainian women's groups and others recognized during a given month. In our diaspora, various organizations publish calendars that also note special individuals who were born or who died during this month. Among those who died in June are Oleh Olzhych, who was tortured and killed by the Nazis, and Mykhailo Drahomanov, who was dismissed from his position as university professor for his criticism of Russia's foreign and domestic policies and later emigrated to Geneva where he became a vocal advocate of Ukrainian rights.

At the ceremony of ringing the Japanese bell in honor of the 20th anniversary of the Chornobyl nuclear disaster. Standing from left: Jaroslawa Rubel, President of World Ukrainian Plast scouting organization; Mary Ann Zajac, UNWLA VP in charge of Public Relations; Iryna Kurowyckyj, UNWLA President; Hanya Krill, Brama Master; Natalia Duma, president of Self Reliance Association NY; and Sophia Hewryk, UNWLA VP of Cultural Affairs

One individual mentioned in the 1929 issue of *Zhinocha Dolia* also noted the birth date of Olha Kosach (June 17, 1852). The sister of M. Drahomanov, Olha Kosach (who used the pseudonym Olena Pchilka) was a writer and ethnographer. She is, however, best remembered as the mother of Lesia Ukrainka, Ukraine's most beloved and most widely read woman poet.

The almanac also suggests dedicating a week in the month of June to children and urges parents to take steps to enroll them in Ukrainian schools and activities. Many of our communities in the diaspora have followed this path; in some of our communities, for example, graduates of our Ukrainian schools will be attending gala ceremonies honoring their successful completion of twelve years of Ukrainian studies.

In connection with the theme of education, I would like to share with you some information about a program that was presented at the Ukrainian Consulate in New York by Ukrainian Saturday SUM School in New York City. During this presentation, which I attended with the editor in chief of *Our Life*, the school's directors announced that "Summer Courses in Ukrainian for Ukrainian American Youth" will be held from July 27 to August 31, 2006, at the Kyiv-Mohyla Academy. As I write, the program organizers are forming a committee of educators who will be working on this project to ensure its success.

It is a wonderful proposal for a wonderful project that will give Ukrainian American youth an opportunity to learn and to see with their own eyes places that they have only heard about or read about: the building where the first Verkhovna Rada of Ukraine was housed, the site where Ukraine proclaimed its independence, and many other places that are significant in Ukraine's history. The young people who attend this program will also learn more about the rich culture of a nation that has survived through the centuries despite foreign domination, environmental disasters, and man-made tragedies. For further information about this exciting program, please contact Ms. Bohdanna Wolanska, Principal of the SUM Ukrainian Saturday School, at 917-747-7996.

On the 20th anniversary of the nuclear explosion in Chornobyl, many programs and exhibits were held throughout the United States. Among these was an outstanding commemorative exhibit at the Ukrainian Museum in New York City and a two day conference held by NGO organization International Information

Transfer president, Dr. Christina Durbak. One of the speakers at this program was the Permanent Representative of Ukraine to the United Nations, His Excellency Valeriy Kuchinsky. A General Assembly was dedicated to this anniversary and included an exhibit in the lobby of UN. Many UNWLA members participated in these programs. We received a thank you letter from Mr. Kuchinsky, thanking us for our participation. The letter is published in the Ukrainian section of this issue.

Another letter published in this month's issue (featured below) was received from a recipient of a UNWLA scholarship. It is a heartwarming letter that testifies to the impact our organization can have on the lives of young people and their future. I hope that it inspires our readers to continue their generous support of the UNWLA Scholarship Program.

In closing, I would like to extend an official welcome to new members of our organization who joined the ranks of UNWLA after the 2005 Convention. They were invited to join the organization by Roxolana Yarymovich, member of Committee on Organizational Affairs that is chaired by UNWLA Vice President Marta Danyluk. Please join me in welcoming **Tania Cox-Koropecka, Daria Zachar, Natalie Nazark-Stefan, and Tatiana Thompson-Yarymovich** to the UNWLA.

Recent articles in Our Life have focused on the history of the UNWLA's Scholarship Program and on fundraising endeavors to support this most worthwhile cause. A letter received by UNWLA President Iryna Kurowyckyj underscores the value of the Scholarship Program, both to recipients and to the organization.

Dear Ms. Kurowyckyj,

My name is Sonja Pavlesen. I was born in Bosnia as a fourth generation Ukrainian immigrant and studied Medicine at University Zagreb Medical School in Croatia. During my student years (1991 through 1997), I got a scholarship from the UNWLA, which helped me a lot, especially during the difficult "war time" in the former Yugoslavia. Afterward, I practiced medicine in Zagreb for a few years before I moved to the United States.

My husband and I live in Buffalo, New York, where we have faculty positions at State University of New York at Buffalo. My research area of interest is women's health and osteoporosis. I am parishioner of St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church, where I sing in the church choir together with Mesdames Santarsiero, Pikas, Prawak, Deputat, and others.

I want to thank the UNWLA for all your help and for understanding how important it is to support young Ukrainian people/students all over the world to achieve their goals!

Looking forward to meeting you soon,

Sonja Pavlesen, M.D.
Post Doctoral Fellow
Dept. Social & Preventive Medicine
School of Public Health and Health Professions
State University of New York at Buffalo

Trilogy: Light From the East

Introduction

In the summer of 1991, a troupe of actors and actresses traveled from New York City to Ukraine to embark on a joint venture with actors and actresses in a part of the Soviet Empire that the Western world knew little about. They were a heterogeneous group of young people hoping to showcase a production in which the past and the present were interwoven in an artistic whole through the collaborative endeavor of people from distinct cultures and backgrounds—East meeting West in a piece based on the diary of a Ukrainian theater director named Les Kurbas. Previously performed in the United States, *A Light From the East* would be transformed in many ways to accommodate new audiences and multicultural and multilingual dynamics. For its Ukrainian debut, it was renamed *In the Light*. History would play a role in changing its tone and substance.

Among those traveling to Ukraine that summer was a young woman named Amy Grappell, and among the historical events that overtook the performers and the performance was a political upheaval that shook the world. The juxtaposition of life and art took on a drama of its own, one that no one had anticipated. And from this unexpected turn of events emerged a film. Written and directed by Ms. Grappell, *Light From the East* is story within a story within a story—a 72 minute glimpse of repression, revolution, and resurrection. It is a story that blends the theater of the stage with the theater of life. The film evolves as an exploration of innocents abroad caught up in a political coup. It deals with a time and place that presaged the collapse of the Soviet Union and birth of a new nation.

Both the play and the documentary film are rooted in the history of Ukraine in the 1920s and 1930s, particularly in the history of a man whose life and work were cut short by a regime jealously guarding its power to dictate what could be said or seen or thought, whether on stage or off. An exploration of the events and the people and art that are an indivisible trilogy of this story must begin with the past—with the life and times of Les Kurbas.

Les Kurbas

Les Kurbas was the Ukrainian theater director who created the Berezhil Artistic Association in 1922. During the eleven years of its existence, Berezhil was one of the most exciting and revolutionary theaters in Europe, and Kurbas, one of the most innovative directors of his time. At the very center of the renaissance in arts and literature in Soviet Ukraine during the 1920s, Kurbas supported the creation of a new, urban Ukrainian culture that would be a part of contemporary world culture.

Born in Western Ukraine, then a part of the Austro-Hungarian Empire, Kurbas was educated at the University of Vienna. He loved the new art theater of Europe which emerged in the first decades of this century and enthusiastically embraced new theories that urged artists to reject realism and look beyond the imitation of life on stage to the possibility of creating images which conveyed the spirit, the essence of a moment.

When he arrived in Kyiv in 1916, Kurbas could clearly see how a century of tsarist censorship had distorted Ukrainian theater. In the 19th century, the tsar had issued a series of ukases that limited Ukrainian plays to folk comedies and village melodramas. Only peasant characters were allowed to speak Ukrainian on stage. Many troupes peddled what were called "hopakiadas" in which the portrayals of Ukrainians were limited to happy, singing peasants, usually drunk, who danced the "hopak" every few minutes. Even the best intentioned theaters were influenced by the prevailing discriminatory attitudes towards Ukrainians. But Kyiv was also on the verge of a revolution in Ukrainian consciousness.

The dramatic changes of the next few years would allow Kurbas to reshape Ukrainian theater. With the fall of the tsar in 1917, censorship was abolished. For the first time, Ukrainian theater could develop without legal restrictions. At first Kurbas began to stage world classics in Ukrainian. Later he began to experiment with poetry on stage. Critics called Kurbas's staging of poetry the first attempt at abstract theater.

Under Kurbas's direction, Berezhil's set design exhibit won the gold medal at the International Exposition of Decorative Arts in Paris in 1925. In

1926, photos from Berezil productions were included in the acclaimed International Theatre Exposition in New York. The list of the organizers of this exhibit included such important American theater artists as Eugene O'Neill.

Les Kurbas believed that theater was a powerful instrument that could captivate and influence audiences with ideas that could inspire and motivate great passions and great deeds. Unfortunately, the same belief led to conflicts with Soviet authorities who were adamantly opposed to theatrical productions that deviated from the universally prescribed Soviet realism. Kurbas epitomized the creative spirit that rebelled against that prescription and suffered the consequences. In October 1933, he was dismissed from his post of director of Berezil. In December, he was arrested, tried, and convicted as a counter-revolutionary nationalist. He was sentenced to imprisonment in the Solovets Islands and murdered in 1937 during a Stalinist purge.

A Light From the East: Yara Arts Group

Following in the footsteps of Les Kurbas is a Ukrainian American woman named Virlana Tkacz. The founder of the Yara Arts Group (1990), Ms. Tkacz is a creative theater director who believes, as did Kurbas, that good theater engages and captivates an audience and forbids passive viewing. Ms. Tkacz's *A Light From the East*, based on Kurbas's diary, blends drama and poetry in a manner reminiscent of Kurbas's own experiments. Originally produced in the United States, the play was taken on the road to Ukraine in 1991. At the time, no one could have foreseen the historic events that overtook the cast and crew while they were preparing and rehearsing for their Kyiv debut. Ms. Tkacz's observations on these events are illuminating:

"I had set out to explore Kurbas's dream of creating a new world on stage, and here I was bringing that dream to life in Kiev. I had assembled a very diverse group of artists and created with them a new theater piece about the dream of creating such a piece. We were actually doing what so many people had only dreamt about. That evening I didn't realize how soon I, too, would be plunged into the nightmare of history that surrounds this dream."

One morning, after a long and complex night of rehearsing and refining the performance to accommodate new actors and new concepts while trying to smooth language barriers, Virlana Tkacz received a call telling her there had been a coup. "We had always wondered how Kurbas could concentrate on theater in 1921 during the civil war. There was even a line in the play—"How do you do theatre during the war, when people are dying all around?" That morning I understood that we had stumbled onto the right answer: You do what you have to do. Of course, we would have to continue with our technical rehearsals. We had a show to open. At the same time the political events had a major impact on our piece. They totally changed the way historical events we portrayed were perceived by the audience. Certain sections of our text acquired new significance. Lines such as: 'Get up—a new government has taken the town,' were now electrifying."

"Our production of *A Light From the East* centered on the point in Kurbas's work when he turned from staging classical dramatic texts and started to experiment with poetry on stage. As part of our piece we used actual entries from Kurbas's diary, excerpts from his actors' memoirs, and newspaper articles of the time. Our production focused on a journey into the provinces Kurbas undertook with his actors in 1920."

"The framing device for *A Light From the East* was a slide lecture on Les Kurbas, which introduces the audience to the topic. The lecture is overwhelmed by the recitation of the twelve invasions of Kiev between 1917 to 1921, which devastated the city . . . the present and the past constantly shift in the piece. Parallels are drawn, slip away and then become visible again. The dreams of today's young actors are included in text, and provide a future for Kurbas's dreams from the past. For our production in Ukraine we were also able to include an actual voice from the past, the voice of Roman Cherkashyn, the only actor still alive who had worked with Kurbas."

"*In the Light* (the title used in Ukraine) opened at the Franko National Theatre in Kiev, considered the most important theatre in Ukraine. It was also a space Kurbas had worked in during the 1920s. . . . Our opening was also surrounded by major historical events. We started previews the day the coup collapsed and opened the day Ukraine

declared its independence. . . . After we closed in Kiev, we traveled by train to Kharkiv. At the station we were met by members of parliament who proudly told us that Communist property had been seized in Kharkiv that morning. . . . In Kharkiv, the second largest city in Ukraine, *In the Light* was performed at the Shevchenko National Theatre, formerly the Berezil—Les Kurbas's theatre from 1926–1933. All the rooms of this theatre, especially the archive and museum of the theatre, were full of Kurbas's presence. . . . In Lviv our show played at the beautiful theater . . . where Kurbas had worked for a short time when he was a student. Our actors [are] young New York actors who also dream of creating a new world on stage and search for a connection to a past.”

One of those actors was Amy Grappell, who would transform the events of those days into a cinematographic story.

Light From the East: Director's Synopsis

Summer 1991. Glasnost. Perestroika. The Soviet Union opens its doors to the West. On the other side of the world a troupe of young actors from the La Mama Theater in New York City gather to participate in the first American Ukrainian cultural exchange theater project in history. Among the troupe on its way to Ukraine is American actress and filmmaker Amy Grappell, who has brought a cinematographer to document the historic event.

The troupe begins to rehearse the play *A Light From the East*, a drama that explores the life and work of nationally acclaimed Ukrainian theater director Les Kurbas. Despite political resistance, Kurbas and his company had revolutionized the Ukrainian theater of the 1920s by introducing world classics and modern techniques to Ukrainian stages. His dream of international theater clashed with government ideals and he was killed during one of Stalin's purges.

As the American troupe prepares for opening night, Gorbachev is kidnapped, the Kremlin is overthrown by a military coup, and the entire USSR is plunged into volatile uncertainty. The troupe finds itself trapped at the epicenter of a political revolution. Inspired by the courage of the Ukrainian people, the actors remain in Ukraine, determined to put on the play rather than leave, as

they have been encouraged to do by the American Consulate. As rehearsals progress, the action in the streets begins to mirror the play: Kurbas and his company struggled to make art during the revolution that ushered in communism; the American troupe performs the life of Kurbas as the walls of communism come tumbling down.

Between rehearsals, Grappell and her host, Natalia, interview average Ukrainians, who show that the concept of freedom is complex and that after nearly a century of repression, it will take time for most of them to feel “free.”

Statement from Director Amy Grappell

Filmed during the massive political changes of 1991, including the fall of communism and Ukraine's declaration of independence, *Light From the East* takes viewers through a philosophical inquiry into the meaning of freedom. Director Amy Grappell describes what occurred:

“I began work on *Light From the East* imagining the film would document an unprecedented theater production that was worthy of note because it broke new ground in the area of American-Soviet artistic collaboration. I had no way of knowing that my camera would witness events that changed the world. When Natalia woke me up on the morning of August 19, 1991, screaming ‘Gorbachev isn't president anymore,’ I was in disbelief and replied ‘Does this happen often?’ At that moment, it struck me how removed Americans are from the immediacy of political events and have become complacent. With networks and media sources shut down, the Ukrainians could only rely on each other. There was an enormous beauty in joining them as they congregated in the square to take back their country. I was moved by their spirit and realized as an American I had something to learn about liberty from a people who had lived for nearly a century under repression.”

“Because I believe, as the diary of Les Kurbas reads, that ‘art is where the unity of humanity becomes manifest; it's where our true selves converse with one another’—I have aimed to create a film that is more a lyrical meditation than a traditional documentary. Like a poem can capture the essence of a complex issue through vivid imagery and evocative language, it is my hope that *Light From the East* will examine the nature of

freedom in a changing world through the depth of its characters and the power of its images.”

“The topic is a complicated and elusive one. In the words of a Ukrainian actor I interviewed for the film, ‘Freedom is not getting to take your pants off in front of everyone. Freedom is inside—free from psychological complexes. This baggage in my soul you can’t just take out with democracy.’”

“Ultimately, with Kurbas and the coup as central metaphors, the film makes an impassioned case for the crucial role artists play in transforming societies past, present, and future.”

“In light of the post-9/11 fight against terrorism and the campaign to spread freedom by the current U.S. administration, the meaning of freedom becomes more and more relevant, and the significance of this film grows.”

“And once again, with the 2004 Orange Revolution, Ukrainians have shown the world that change can be brought about peacefully.”

Reviews

Light From the East has been well received and has garnered accolades from numerous reviewers. Writing for *Variety.com*, Joe Leyden notes, “Though it covers widely reported events more than 15 years after the fact, *Light From the East* generates genuine suspense as it follows a group of American actors in the former Soviet Union during a fateful period of the Perestroika era.” The *Austin Chronicle* hails the documentary as a must-see movie that “uses a cultural exchange theatre project

for the focal point of examining a people who despite political realities are driven by dreams that become realities.” A review in *New York* magazine lauds the film as “gripping documentary,” while Brian Chasnoff of the *San Antonio Current* notes that “The result is an eponymous documentary . . . that captures an amazing confluence of human themes and historic events.” An interesting commentary that appeared on the Web site of *Moviehole at SXSW* notes: “The film’s historical significance is what saves it from being just another film about international theater. We find ourselves looking into the faces of citizens who have known only one, very limiting system of government—and we see fear, joy, doubt, and confidence as they journey into a world of uncertainty.”

* * *

Light From the East will be shown in Ukraine during Independence Day celebrations during the week of August 24 in movie theaters in Kyiv Lviv, and Kharkiv. For further information about the film and for schedules of screenings in selected U.S. communities, readers can access www.lightfromtheeast.com. Amy Grappell’s next project is a film about freedom of the press and freedom of expression in developing democracies of the former Soviet Union.

Biographical data on Les Kurbas used in this article was excerpted from a series of lectures and articles by Virlana Tkacz, director of Yara Arts Group. For further information, readers can visit www.brama.com/yara/

From the editor. We appreciate articles about UNWLA activities and accomplishments. Seasonal and holiday stories, poems, letters, and profiles of individuals whose achievements are interesting or inspirational are also welcome. Please forward your articles and photographs to English language editor Tamara Stadnychenko c/o UNWLA headquarters. **We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information.**

Cutting-edge Rheumatology

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

One of the things I love about medicine is seeing firsthand the new medical developments and treatment strategies available to doctors and their patients. Amazing things have been happening and reshaping our scientific thinking. One day we hope for a new treatment to come along; the next day we marvel at the rapid advancement that has made it possible or will make it possible in the not too distant future. How extraordinary is that?

One area of medicine that has been impacted by this extraordinary trend is rheumatoid arthritis. This malady affects 1% of the population worldwide, with a female to male ratio of about five to one. (Not that equal ratios would be any better.) The disease affects people between the ages of 40 and 70. About 80% of patients afflicted with rheumatoid arthritis have some degree of disability after 20 years.

The life expectancy of people with this condition is actually reduced by 3 to 18 years, a frightening statistic. Traditional therapy has been anti-inflammatory agents, but in the last few years, treatment has shifted to Disease Modifying Anti-rheumatic Drugs (DMARDs). DMARDs use immunologic mechanisms to decrease the number of swollen and tender joints, slow radiographic disease progression, improve laboratory measurements of inflammation, and maintain patient's physical

function. These medications have been available for some time, but our use and the timing of their introduction for treatment have dramatically changed.

DMARDs work best for individuals who have early rheumatoid arthritis. They should be started within the first three to six months of the onset of the condition. Prompt early intervention prevents the major disability issues that are typical with rheumatoid arthritis. (Most common DMARDs are methotrexate, avara, azulfidine, and plaquenil.)

Although DMARDs are quite helpful, many patients cannot tolerate this therapy or just do not respond as well as hoped for. An alternative therapy is biological DMARDs (examples include Enbrel, Remicade, Humia, Orencia and Rituxan). Dramatic responses have been seen in patients who have been given these agents early in the course of the disease. Primary use of these agents as first-line treatment is ongoing. One drawback to these agents is that biologic DMARDs are administered via injections and are costly, although covered by most insurance plans.

We have come a long way in the management of rheumatoid arthritis. Make sure to ask your physician whether the new agents can become a part of your armamentarium in the management of this debilitating condition.

Branch 97 of Buffalo, New York, is happy to announce that the third edition of our successful cookbook **Recipes To Crow About** is now available. This 183-page book contains 300 Ukrainian and American recipes in English. All proceeds benefit the UNWLA Branch 97 Scholarship Fund. For more information, please call 716-773-2117. To order, send check in the amount of \$15 (includes shipping in the U.S.) payable to "UNWLA Branch 97" and mail to:

UNWLA 97 Cookbook
118 Tracey Lane
Grand Island, NY 14072-1920

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Ой давно я, давно в батенька була,
Вже тая стежечка терном заросла,
Ой заросла терном ще й шипшиною,
Де я походила ще й дівчиною.

Народна пісня в записах Лесі Українки

Бажаємо всім Батькам провести радісно “День Батька”!

**Дякуємо Вам шановні Батьки за велику поміч та підтримку у нашій праці.
Многая літа!**

Дорогі!

Переглядаючи Альманахи “Жіночої Долі” з 1929-го року, я запримітила, що кожного місяця подано інформації для жіночих гуртків, які повинні відмітити на сходинах. У червні подано наступне:

17 червня 1852 р. народилася українська письменниця Олена Пчілка (О. Косачева, сестра Михайла Драгоманова).

Зелені Свята призначені для українських інвалідів. Для них треба уладити збірки по всіх містах і селах. Також на Зелені Свята припадає похід на цвинтар до могил наших героїв і борців, відправлення панахиди, зложення вінків. Жіноцтво подбає, щоби могилки наших героїв були оправлені й засіяні квітами. 15 червня 1895 р. помер визначний український учений і публіцист Михайло Драгоманов.

Влаштувати “тиждень дитини”, себто влаштувати збірки, виставки, фестини тощо, збір з яких пішов би на діточу захоронку, діточий садок і т.п.

Діти вписувати до шкіл “Рідна Школа” й інших українських шкіл”.

Можливо, що членкам СУА під цю пору непотрібно вичислених історичних подій, які мали б відзначати кожного місяця на своїх сходинах, але певні події можна застосувати до наших програм.

Наприклад, на Зелені Свята відвідати могили діячок нашої організації та відправити панахиди. Пам’ятаймо: Вони творили організацію в якій ми провели та далі проводимо багато гарних переживань, організація стала для нас ще однією родиною, для багатьох – це одинока родина, тому плечаймо традиції які з роками зникли з наших програм. Округи чи відділи, які є поблизу цвинтарів, де є поховані голови, та членство нашої організації повинні запланувати раз у році таку подорож – відвідини могил, про це повідомити Головну Управу, яка б подала до відома членству, можливо, що багато членок захоче долучитися до цих відправ.

Відносно місяця червня, про який пише Альманах “Жіноча Доля”, місяць було призначено дітям, сьогодні можемо уряджувати імпрези для молоді. Колись округи та відділи підготовляли різні забави, градуаційні бали і т. п.

Проголошення програми “Навчання української молоді Америки в Україні” в Генеральному консульстві України в Нью-Йорку.

Ліворуч: член СУМу Юрій Пилип, генеральний консул України в Нью-Йорку Микола Кириченко, голова СУА Ірина Куровицька, голова осередку СУМ в Нью-Йорку Петро Сабат, виховник осередку Микола Грицьков’ян.

У приміщенні Генерального Консульства в Нью-Йорку, школа Українознавства Спілки Української Молоді в Нью-Йорку проголосила програму “Навчання Української Молоді Америки в Україні“ Це є літні курси для молоді від 14-18 р. в Києво-Могилянській Академії. Такі курси дадуть нашій молоді нагоду запізнатися з історичними подіями України і самим бачити, де вони відбувалися, так як, наприклад, проголошення Незалежності України у 1918 р., будинок, де містилася перша Центральна Рада в Києві, місцевість, де проходив бій під Крутами і т. п. У такий спосіб молодь зможе краще прийняти ці історичні події і їх запам'ятати, відвідавши ці місця. Цей проект дасть можливість дітям Українського походження запізнати красу України, спадщину нашого народу, яка переходила з покоління в покоління по мимо років поневолення. Це допоможе їм стати гордими свого походження. На презентацію були запрошені головний редактор “Нашого Життя” І. Чабан і голова СУА І. Куровицька.

Програма є в стані народження, але є пляни створити Координаційний комітет по організації навчання української молоді. Бажаємо школі українознавства Спілки Української Молоді багато успіхів у їхніх цінних намірах. Курси будуть проходити від 27 липня до 31 серпня. Молоді студенти зможуть бути свідками святкувань 15 річниці незалежності України.

Зацікавлені батьки зможуть отримати більше інформацій від директора суботньої школи українознавства при СУМ Богдани Волянської. Тел.: (917) 747-7996.

У 20-у річницю Чорнобильської катастрофи відбулося багато конференцій, програм, висвітлено фільми та виступи, в яких членки СУА взяли участь. З цієї нагоди ми одержали подяку за участь у подіях, які відбувалися в ООН від Постійного Представника України до ООН достойного Валерія Кучинського.

Вітаємо нових членок, які увійшли до нашої організації після XXVII Конвенції СУА!

Їх приєднала Роксоляна Яримович, членка організаційної комісії, очоленої заступницею голови для справ організаційних Мартою Данилюк.

Роксоляна відповідальна за вільне членство.

Вітаємо
Таню Коропецьку-Кокс,
Дарію Захаріяевич,
Наталію Стефан-Назарк і
Таню Яримович-Томпсон.

ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО УКРАЇНИ ПРИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ		PERMANENT MISSION OF UKRAINE TO THE UNITED NATIONS
Phone : (212) 759 70 03 Fax : (212) 355 94 55	220 East 51st Street New York, N.Y., 10022	E-mail: uoo.un.org.ua http://www.upr.int/ukraine/
4132/25-56-707		Нью-Йорк, 1 травня 2006 року
<p>Вельмишановна пані Ірена,</p> <p>Від імені Постійного представництва України при Організації Об'єднаних Націй хочу сердечно подякувати Вам за сприяння в організації і проведенні у штаб-квартирі ООН в Нью-Йорку 26 квітня 2006 року благодійного базару з нагоди 20-ї річниці однієї з найтрагічніших подій в історії людства – аварії на Чорнобильській атомній електростанції.</p> <p>Ваша активна участь вже вкотре сприяла успіху цієї благородної акції, яка мала на меті привернути увагу представників країн усього світу до проблем Чорнобиля.</p> <p>Як і в попередні роки, отримані від благодійного базару кошти будуть спрямовані на допомогу медичним закладам в Україні, де лікують дітей з уражених чорнобильським лихом територій.</p> <p>Щиро цінуючи нашу тривалу плідну співпрацю, сердечно зичимо Вам, вельмишановна пані Ірена, і Вашій родині міцного здоров'я, щастя і благополуччя та розраховуємо на продовження наших дружніх контактів і взаємодії у майбутньому.</p>		
3 повагою		 Валерій Кучинський Посол.
Вельмишановній пані Ірині Куровицькій Голові Союзу Українок Америки Нью-Йорк		Постійний представник

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

СВЯТО ГЕРОІНЬ У МАЯМІ, ФЛ.

*Учасники програми на Святі Героїнь 17-го Відділу СУА у Маямі, Фл.
Декорація залі й портрети героїнь роботи Олександра Вештенбеєва.*

26 лютого ц. р. після привітання о. Мартина Канавина, союзянок та гостей, заступниця голови 17-го Відділу Любов Маринюк розпочала свято героїнь словами: “Згадаймо розстріляну більшовиками Ольгу Полієнко, замучену у польській тюрмі Ольгу Басараб, героїчну Олену Телігу і сотні інших жінок-політв’язнів, які мучилися у тюрмах і засланнях. Сьогодні присвячуємо це свято тим 500 жінкам, які героїчно загинули під танками у таборі Кінгірі, коло Караганди. Жінкам, які стали в обороні правди і, одягнені у вишиванки, ішли, ішли назустріч танкам, щоб засвідчити свою солідарність з в’язнями сусіднього табору”.

Дальше свято вела зв’язкова Відділу Оксана П’ясецька.

Уляна Данилів прочитала спогад Марії Кушпети-Петрощук, яка пережила пекло таборів і чудом врятувалася.

Далі була мистецька частина програми. Вірші читали: Ліда Гаврилів – “Жінкам України” Божени Коваленко, Наталя Гаврилів – “І навіть безіменні...” Марії Чумарної. Оксана П’ясецька заспівала пісню “Чи знаєш ти...” (слова Романа Купчинського). Оксана Кос розказала про долю Ірини Сенік, яка більшу частину свого життя провела в ув’язненні, проте писала поезії, завжди і всюди вишивала – навіть на тюремних нашивках для номерів. Далі читали вірші Вікторія Клезор, Адріана Стась та Іван Климчук, Оксана П’ясецька заспівала пісню “Тиша навкруги” О. Балагатрук.

Закінчуючи вечір, Люба Мартинюк подякувала о. Мартинові Канавину, Олександрові Вештенбеєві за декорацію залі, учасницям мистецької програми і жінкам, які приготували буфет, та усім присутнім.

*Мирослава Тершаковець,
членка 17-го Відділу ім. Олени Теліги, Маямі, Фл.*

Вельмишановні пресові референтки!

Дякуємо за повідомлення про діяльність округ і відділів, які віддзеркалюють працю членок нашої організації. **Просимо всі дописи надсилати не пізніше двох тижнів від дня відбутої імпрези.**

Ред.

30-й ВІДДІЛ СУА В ЙОНКЕРСІ

Членки 30-го Відділу СУА в Йонкерсі, Н.Й.

Перший місяць весни, березень, пролетів дуже швидко для членкинь нашого 30-го Відділу СУА в Йонкерсі. Усі членкині були чимось зайняті. Дехто активно готувався до нашого щорічного передсвяткового базару, який ми завжди проводимо перед великодними святами при церкві св. Михаїла в Йонкерсі. Інші проводили гурткові заняття для збору коштів на різні благодійні справи, якими займається наш Відділ.

Було кілька заходів. Я хочу зупинитися на двох із них.

Перше – це проведення практичного заняття з розпису писанок, яке відбулося при церкві св. Марка в Коннектикуті. Ця подія була важлива в тому сенсі, що ми мали змогу ознайомити з старовинним мистецтвом писанок (а це, власне, є надзвичайно витончене мистецтво) широке коло населення, яке не має жодного зв'язку з Україною.

Надя Цвях, членкиня нашого відділу, розповіла історію виникнення писанки, релігійні вірування та значення символіки, пов'язаної з писанками. Все було надзвичайно цікаво для учасників, більшість з яких перший раз узяли участь у чомусь подібному.

Надя Літепло теж організувала цікаву виставку-показ писанок у бібліотеці м. Істчестер. Наш відділ має хороший зв'язок з цією бібліотекою. Упродовж багатьох років ми проводили там не тільки виставку писанок, але і практичні заняття їх розпису.

Іншим цікавим заходом, який провела Леся Кметик, членкиня нашого відділу, були демонстрація та практичне заняття випікання весільного короваю. Ціль заняття – вивчення технології виробництва традиційного українського весільного короваю – важливого елементу української народної весільної традиції. Це – символ життя, багатства та вдачі для молодої пари. Прекрасна нагода відновити забуті українські традиції.

Звичайно, як і в попередні роки, наш великодній базар користувався надзвичайним успіхом серед прихожан церкви св. Михаїла, учнів школи українознавства та усіх інших, які завітали до нас у цей день.

Окрім того, хочу відмітити, що автор цієї статті, також членкиня 30-го відділу СУА, знову побувала в Україні в ролі міжнародного спостерігача на виборах до Верховної Ради, що відбулися 26 березня цього року. Враження та досвід роботи на виборах – тема для окремої статті.

Ось таким чином усі ми, разом чи поодиночі, стараємося зробити свій скромний внесок до українського культурного спадку, ознайомлюючи населення з давніми забутими традиціями та підтримуючи їхню життєздатність поряд із новими напрямками у розвитку сучасної української культури.

*Людмила Ланцута Дейвіс,
30-й відділ СУА, Нью-Йорк.*

ВІДЗНАЧЕННЯ ШЕВЧЕНКІВСЬКИХ РОКОВИН 65-го ВІДДІЛУ

Гості та учасники Шевченківського вечора.

У неділю 26 березня 65-й Відділ СУА відзначив свято нашого Кобзаря.

Після Богослужіння і панахиди, які відслужив парох місцевої церкви о. Роман Пітула у церковній залі відбулася святкова програма. Голова Відділу Наталя Головінська привітала гостей та передала провід програми імпрезовій референтці Олі Городецькій. Д-р Іван Головінський виголосив високопатріотичне святкове слово, після чого звучав літературний монтаж “Поет”. У ролі Тараса Шевченка виступив Богдан Гавданович, ведучими монтажу були Мирося Штурмай, Наталя Ференц, Рома Шерстка і Роман Партикевич.

Дальше вірші читали учні старших класів Юля Проць та Назар Бобеляк. Сценку з поеми “Катерина” виконували Мирося Штурмай, Віра Мельник, Володимир Шерсткий. Опісля деклямували наші найменші школярики Настя Каспрук, Христя Старожитник, Софійка Пітула і Юрчик Проць. Після деклямації всі діти заспівали “Зацвіла в долині червона калина”. Студентка Оля Богуцька читала уривки з поезії “Лілея”, далі була сценка з поеми “Тополя” (дівчина-тополя – Леся Бобеляк, ворожка – Рома Шерстка).

Віра Мельник, мистецький керівник вистави, вклала багато праці й посвяти, щоб свято відбулося успішно. Співоче тріо Богданна Гнатик, Віра Мельник і Мирося Штурмай виконали пісні “Така її доля”, “По діброві вітер вие”, до них приєдналися Богдан Гавданович та Іван Ге-

лак і заспівали зворушливу пісню “Спи, Тарасе”.

Церковний хор та союзнянки заспівали “Думи мої”, “Реве та стогне Дніпр широкий” та “Заповіт”. Вокальну частину програми приготувала Богданна Гнатик – незаступима диригент церковного хору.

Всі виконавці взірцево виконали свої ролі: діти гарно деклямували і співали, а старші – це справжні артисти. Попри те, що всі вони важко працюють (шість, а то й більше, днів у тижні) – вони таки мають почуття обов’язку включитися в життя української громади. Прикладним явищем також є те, що у цьому концерті виступали подружжя, батьки і діти, бабусі і онуки – одне слово, це було родинне свято. Майже всі учасники програми новоприбулі з України. Вони оживили та відмолодили нашу громаду, за що їм належить наша вдячність і признання.

Наприкінці ведуча подякувала всім виконавцям за вдалі виступи, а присутні нагородили їх гучними оплесками. Подякувала ведуча також голові Відділу за довголітню працю і вмільий провід та громадянству за цілорічну щирю підтримку.

Задоволені гості дякували союзнякам, що так величаво кожного року вшановують пам'ять нашого Пророка Тараса. Свято закінчили Славнем України.

*Ольга Городецька,
імпрезова референтка 65-го Відділу СУА
у Нью-Брансвіку, Н. Дж.*

СОЮЗЯНКИ 33-ГО ВІДДІЛУ В ДИСКУСІЙНОМУ КЛЮБІ

15 березня ц. р. союзнянки 33-го Відділу СУА прийняли участь в засіданні Дискусійного клубу, присвяченого пам'яті о. Володимира Лиска, відданість якого Греко-Католицькій Церкві була зразком для власних дітей, а його спомини „Без зерна неправди” дороговказом для майбутніх поколінь.

Священик Володимир Лиско (1882-1964), батько нашої довголітньої союзнянки, членки Дискусійного клубу Люби Лешньовської, мав багато чого розповісти своїм нащадкам, нелегким було його життя.

Доповідь про його життєвий шлях виголосила також наша союзнянка, членка Дискусійного клубу Люба Мичковська. У доповіді відображені головні моменти життя о. Володимира – його студентські роки у Львівській Духовній Семінарії, участь у культурному та громадському житті, короткі перебування в Хорватії, Словенії, написання німецькою мовою дисертації в Інсбруку (Австрія), далі висвячення на священика у 1910 році, душпастирство в Олеську, Городку, історичні події того часу... На цьому доповідачка зупинилася докладніше.

Після Першої світової війни Галичина опинилася під Польщею, яка з усіх сил намагалася вкорінити там свою Церкву. Після Другої світової війни вже Росія одним з головних своїх завдань вважала перевід Греко-Католицьких Церков на російське православ'я. Люди опиралися таким намірам. Російська влада справедливо вважала центром такого опору Церкву і вимагала першого кроку від священослужителів. Саме опір о. Володимира Лиска втручання будь-якої влади у релігійне життя українців і був причиною його неодноразових ув'язнень, фізичних знущань, постійних обшуків, провокацій та 10-літнього ув'язнення. Терпів він і за Польщі, і при російській владі.

У доповіді М. Мичковська докладно розповіла про всі репресії, яких зазнав о. Володи-

мир, підкресливши, що хоч і повернувся він недужим із заслання, але дух його залишився незламним.

Таких випробувань у ті часи зазнав не тільки о. Володимир, але він став особливим прикладом для своїх дітей. Їх в родині було семеро – дві дочки та п'ятеро синів. Один із них, Ігор, відбув сім років заслання на шахтах Воркути, другий – Маркіян, загинув під час облави у лавах УПА, Михайла було поранено в рядах І-ої Української Дивізії, він перебував у полоні в Італії, потім емігрував до Канади. Найтрагічніша доля випала Романові, який пішов дорогою батька і став священиком. Ще під час навчання Роман був улюбленим студентом ректора Семінарії Йосифа Сліпого. Ставши священиком, він виправдав цю любов і довіру, категорично відмовившись підписати згоду на перехід у російське православ'я. Через це зазнав страшних психічних і фізичних страждань у в'язниці й збожеволів.

2002 року Папа Римський Іван Павло II зачислив о. Романа до лику Блаженних.

У 2006 р. минає 60 років від переходу Греко-Католицької Церкви у підпілля. Власне, тому засідання Дискусійного клубу й було присвячено не лише пам'яті батька нашої союзнянки – його життя це одна зі сторінок історії нашої Церкви, а подвиг його сина – її продовження.

У дописі про це засідання не можна обмежитися лише кількома рядками повідомлення, що чергове засідання відбулося.

Не вдаюся у подробиці життєвого шляху всіх дітей о. Володимира, але всі вони виявили патріотизм, посвяту своїй землі, вірність своїй Церкві та надзвичайну пошану до імени свого батька.

Засідання Дискусійного клубу було повністю підготовлено союзнянками 33-го Відділу і відбулося при їхній активній участі.

Ніна Сікора, пресова референтка Відділу.

Керівник ансамблю "Українська родина" Оксана Лиховид, голова СУА Ірина Куровицька, голова Округної Управи СУА Округу Нью-Йорк Надія Савчук (перший ряд) і членки 127-го Відділу СУА на святі "Засвічення ялинки".

127-Й ВІДДІЛ СУА У НЬЮ-ЙОРКУ

Загальні збори нашого Відділу відбулися 18 березня ц. р. Від Округної Управи СУА Округу Нью-Йорк була присутня її голова Надія Савчук.

Минулий рік для нашого Відділу був досить цікавий: різноманітний, насичений багатьма подіями. Основна діяльність союзянок – мистецько-імпрезова.

Звіт про проведену Відділом працю за минулий звітний період зачитала голова Управи Відділу Світлана Махно.

127-й Відділ було створено в основному з членів ансамблю „Українська родина”, художнім керівником якого є Оксана Лиховид. Минулий рік був ювілейний для Оксани, і з допомогою членок нашого Відділу було проведено чудові творчі вечори ювілярки в Нью-Йорку та Філядельфії.

Також ми взяли активну участь в проведенні українського фестивалю, на якому виступили діти наших членок Гаврилишин і Махно. Відділ взяв активну участь у проведенні концертів, присвячених річниці Помаранчевої революції – у Генеральному консульстві України в Нью-Йорку та Дню Незалежності – в церкві Чесного Хреста в Асторії.

7 серпня 2005 р. членки Лариса Гулович, Люба Ткачук, Галина Мельник, Вероніка Канінська і Світлана Махно взяли участь у Дні союзянки на Союзівці. Концертну програму підготувала Оксана Лиховид. 9 вересня минулого року членки В. Канінська і С. Махно взяли участь в українському фестивалі „Українська осінь 2005”, який проходив у Кінгзборо коледжі, а в грудні наші союзянки провели вдалу програму з різдвяними колядами на святі „Засвічення ялинки” в домівці Округу Нью-Йорку.

Не забули наші колядники завітати і до Української кредитівки „Самопоміч”.

14 січня ц. р. ми виступили з великим концертом у церкві Святої Трійці. 26 лютого Світлана Махно підготувала і провела спільно з союзянками нашого та 1-го Відділів урочистий концерт з нагоди свята жінок-героїнь.

Членка нашого Відділу Наталя Турчак регулярно веде курси англійської мови для новоприбулих та курси по підготовці до здачі екзамену на громадянство США.

127-й відділ СУА відіграє значну роллю в житті нашої громади: ми намагаємося брати участь в усіх заходах, які проводять українські організації Нью-Йорку. Робота Відділу проводиться в тісній співпраці з „Українською світлицею”, яку очолює Оксана Лиховид. Наша мета – залучити в свої ряди якомога більше новоприбулих, особливо молодь, розширити творчу роботу з дітьми, зміцнювати звязки з іншими відділами СУА.

Управу Відділу на загальних зборах вибрали у такому складі: Світлана Махно – голова, Наталія Турчак – заступниця голови, Валентина Медін – протоколярна секретарка, Слава Герльовська – скарбник.

Референтки: Валентина Медін та Галина Лемех – (англомовна) пресові, Оксана Лиховид – архівар, Дана Савченко – суспільної опіки.

*Валентина Медін,
пресова референка 127-го Відділу.*

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

ЛЮСЯ ГНИЛКА

24 лютого, після довголітньої недуги, на 82-у році життя відійшла у вічність довголітня членка 33-го Відділу СУА Люся Гнилка.

Народилася Люся 3 червня 1924 р. в селі Лани на Львівщині у свідомій родині. Отримала незакінчену середню освіту. Через воєнні обставини змушена була залишити рідний край і 1944 р. з маленькою дитиною разом із чоловіком податися на Захід. Родина багато років перебувала у переселених таборах Німеччини, 1950 р. прибули до Америки.

У Клівленді Люся включилася у суспільне життя нашої громади. Вона належала до Пласту, більше 30 років була членкою 33-го Відділу СУА. Дуже цікавилася українською народною творчістю. На жаль, важка і тривала недуга зупинила її активну участь, але і у таких умовах вона завжди цікавилася і підтримувала нашу жіночу організацію.

Союзянки 33-го Відділу СУА висловлюють щире співчуття усій родині покійної.

*Ніна Сікора,
пресова референтка Відділу.*

НАТАЛІЯ ВАЙДА

*Відходять друзі за межу останню,
звідкіль немає вороття...*

З глибоким сумом і боєм сприйняли союзянки 90-го Відділу СУА у Філядельфії вістку, що відійшла у вічність посестра, довголітня членка СУА св. п. Наталія Вайда.

“Людина з великим щирим серцем – такою була наша Наталія”, – слова, якими прощалася з Наталією довголітня її приятелька Лідія Одержинська.

Посвята Наталії Вайди для української громади не мала границь. Довголітній секретар Товариства Сеньйорів, активна членка СУА – вона була живим свідком і духовним членом історичних подій формування і творення Карпатської України.

Наталія Вайда залишила у смутку дочок, яким висловлюємо щирі співчуття. Чудова, віддана мати дарувала доням мистецтво своїх “золотих рук” – вишивані серветки і подушки, смачні торти.

Наталія була товариська, працьовита і глибоко релігійна, від неї випромінювалася любов, самопосвята і відданість ближньому.

Прощай, подруго, пам’ять про тебе назавжди збережеться між нами!

*Членки 90-го Відділу СУА ім. Олени Степанів,
Марія Камінська,
пресова референтка Відділу.*

* * *

У світлу пам’ять **бл. п. Наталії Вайди** членки **90-го Відділу СУА** склали **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

СПРОСТУВАННЯ

У “Нашому Житті” за травень 2006 р. (стор. 26, ліва колонка) у некролозі пам’яті Емілії Михайлівської слід читати: “Залишила у глибокому смутку дочку Христину Бак-Бойчук, **сина Романа, онуків Петра і Юрія з дружиною Александрою** і сестру Ольгу Стулковську, членку 43-го Відділу СУА.

Перепрошуємо за недогляд.

(Ред.)

ГОЛУБЧИКИ З НЕФРИТУ

Між моїми пам'ятками, якими дорожу, стоять голубчики з нефриту. Їх подарувала мені добра товаришка **Оксана Панасюк-Комановська**. Дивлюся на голубчиків і пригадую собі, коли я з нею вперше познайомилася. О, це було дуже давно! Ми зустрілися 1952 р. на першому пластовому таборі в Америці біля Честеру в Пенсильванії.

У той час до Америки напливала третя хвиля так званих українських біженців. Вони були позбавлені свого майна, професійних позицій, родини і Батьківщини. Переживши жорстокість Другої світової війни, вони вичікували невідомої долі у так званих "DP"* таборах. Урешті рушили в дорогу військовими кораблями через широкий океан у незнаний край. Тут на землі Вашингтона, не знаючи мови, працюючи на підрядних малоплатних роботах, почали нове життя.

Однак дух наших батьків ніхто не подолав. Почали організовувати українську громаду. Відновився Пласт і Пластові курені, в числі яких був курінь "Перші стежі". Саме цей курінь підготував табір у Честері, який називався „Соняшний промінь”. З того часу наші стежки, Оксани і мої, перетиналися час до часу. Спочатку Оксана, будучи кілька років старша за мене, була моєю виховницею, далі, коли я вступила до „Перших стеж”, ми стали дружити. Коли я вийшла заміж і переїхала до Філядельфії, з Оксаною зустрічалася частіше. Ми влаштовували мистецькі виставки в пластовій домівці,

---

* *Displaced Persons* – біженці, які зреклися свого походження, бо не хотіли повертатися “на рідну” до УРСР.

подорожували з клубом Товариства українських інженерів, урешті були у тій десятці жінок, яка почала 67-й Відділ Союзу Українок Америки.

Оксани вже нема. Після хвороби Оксана відійшла від нас. Залишилися спогади. Оксана була як голубчики з нефриту – скромна, але цінна. Не пригадую собі чи вона коли-небудь підносила голос. Була дуже працьовита. Багато працювала в Пласті. Вже поважно хвора, ще збирала зголошення на пластовий “Табір пташат”, який влаштовував на Союзівці наш курінь.

Оксана залишила нам ще одну пам'ятку – це дитяча книжечка “Хатка на ялинці”, якою Оксана дорожила з дитинства. Коли її родина жила на Донеччині, де Оксанин батько був гірничим інженером, а мати учительювала і були вони далеко від рідних, то ця маленька українська книжечка була для Оксани одинокою розвагою. Тепер цю книжечку перевидали спільно „Перші стежі” й чоловік Оксани Михайло Комановський. Велике число примірників роздали дітям в Україні від 67-го Відділу США, якого Оксана Панасюк-Комановська була однією з засновників. Тепер розпродуємо книжечку в крамничці Відділу і по базарах та імпрезах, де діє крамничка, прибуток з якої призначено на Український Музей в Нью-Йорку.

Оксана Панасюк-Комановська за фахом була хемік, закінчивши Дрексель університет у Філядельфії, вона довгі роки працювала в Державному дослідчому агрокультурному департаменті біля Філядельфії. Була також членом Товариства українських інженерів Америки (Відділ у Філядельфії).

Оксана багато подорожувала, любила музику й театр, а найбільше любила город і квіти. У неї вікна були закладені різноманітними африканськими фіялками, мімозами та іншими цінними рослинами. А мене найбільше захоплювало одне з Оксаниних улюблених занять, а саме її пристосування української тематики до шиття американських ковдерок із різноманітних матеріалів.

Оксана також розказувала багато цікавого про своїх рідних в Україні, які мешкали там ще перед війнами.

Так, Оксана була жартівлива, талановита і розумна подруга. Іноді мені її бракує. Тоді я приглянуся тим гарним голубчикам із нефриту, пригадаю собі ніжний Оксанин голос, цікавий

жарт і навіть пам'ятаю той гарний капелюшок із конвалій, якого Оксана раз одягнула на Великдень.

Я вдячна Оксані за ту дружбу, яка мене так дуже збагатила.

*Дзвінка Мартюк-Захарчук,
67-й Відділ СУА, Округа Філадельфії.*

ОЛЕНА ПОПЛАВСЬКА-ПЕРЕЦЬКА

11 березня ц. р. з волі Всевишнього відійшла у вічність Олена Поплавська-Перецька, колишня членка 81-го Відділу СУА ім. Олени Степанів у Дітройті, Міч.

Олена народилася 4 жовтня 1909 року у Львові в родині Константи́ни і Казими́ра Поплавських. Батько був урядник, мати – вчителька. Дитячі роки Олена провела у Львові, 1927 р. закінчила львівську жіночу гімназію. Для продовження навчання переїхала до Кракова, де студіювала агрономію на Ягеллонському університеті. У Кракові Олена познайомилася з Августиним Перецьким, студентом прав на Ягеллонському університеті, і 1937 р. вони одружилися та замешкали у Кракові до 1941 р. Після закінчення навчання родина повернулася в Україну і поселилася в Чорткові, де мешкали батьки Августина Перецького.

Олена включилася в громадське життя, проте воєнна хуртовина не дала можливості залишитися в Україні. Перецькі змушені були покинути родинне місто і помандрувати на Захід. 1949 р. родина прибула до берегів Америки і

поселилася у західній частині міста Дітройта, де брали активну участь в суспільному житті української громади: у Пласті, Українській початковій і середній школі, Рідній гімназії, Пласт Прияті. Олена стала членкою СУА, очолила 81-й Відділ і 1967 р. влаштувала “Волинський вечір” з участю відомого письменника-літописця українського народу Уласа Самчука, опрацювала доповідь “Роля української жінки і її правне становище в історії людства”, яку виголосила для ширшого громадянства.

Олена не мала можливості використати закінчені студії агрономії і працювати професійно. Вона довгий час працювала у лікарні Форда.

Подружжя виховало троє дітей Аню, Юрка і Ірену на щирих християн, патріотів і жертвних, свідомих громадян. Родинне життя Перецьких пливло спокійним руслом до часу, коли 1971 р. відійшов у вічність вірний друг життя Олени – Августин.

Олена любила природу, використовувала кожен нагоду для подорожей в Європу і Україну. Любила життя. У часі довгої емеритури належала до організації сеньйорів в Рочестері, Міч., старалася поширювати серед американського середовища українську культуру, історію і звичаї. З її ініціативи 81-й Відділ СУА влаштував показ українського святвечора і виставку у Центрі сеньйорів. Її спогади про лихоліття Світової війни вийшли друком у книжці сеньйорів. Про неї появилася стаття в “Огляді” міста Лейк-Оріон.

Олена мала лагідну вдачу, була жертвона, допомагала друзям. Ціле життя цікавилася доколишнім середовищем, прагнула здобувати знання. Найбільше цінила освіту і науку, що й передала своїм дітям і онукам.

Залишила у великому смутку дочок Аню і Ірену з родинами, сина Юрка, зятя, онуків і правнуків, брата з родиною в Польщі і велику родину в Дітройті, Пітсбурзі й Україні.

Родина, приятелі і громада прощалися з нею з великим жалем, а її щира безкорисна праця для добра інших буде дороговказом для нас усіх.

Замість квітів на могилу бл. п. Олени Перецької родина і приятелі склали на допомогу “Бабусям” і сиротам в Україні 1,025 дол. Щиро дякуємо!

Дочка Аня Перецька-Шалаута (111-й Відділ СУА).

Онучка Надя Шалаута-Юзич (115-й Відділ СУА).

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

У світлу пам'ять **бл. п. Анастазії Хариш**, колишньої голови Округової Управи СУА в Чикаго, з якою я мала приємність співпрацювати, складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу “наше Життя”.

Ярослава Панчук, членка 74-го відділу СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Андрія Закревського**, чоловіка членки 83-го Відділу СУА Лідії Закревської, складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Управа і членки 83-го Відділу СУА, Н.-Й.

Лідія Андрусинин, голова Відділу.

Анна Саф'ян, секретарка.

Лідія Закревська, скарбник.

У світлу пам'ять **д-ра Романа Пирого** (25.I.1946-7.II.2006), улюбленого чоловіка нашої дорогої членки Люби Пиріг, доброго батька синів Андрія і Адріяна та доброго приятеля нашого 38-го Відділу СУА в Денвері, складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ольга Бугір, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу **бл. п. Міри Черні** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Стефанія Кобилецька, Ст. Петербург, Фл.

Замість квітів на могилу нашої членки **бл. п. Ольги Бодлак** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині висловлюємо глибокі співчуття.

Управа і членки 89-го Відділу СУА у Кергонксоні.

Мелянія Кокорудз, референтка суспільної опіки.

У світлу пам'ять **бл. п. Алли Бараболяк**, колишньої членки 74-го Відділу СУА у Чикаго, складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Лариса Савка, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять **бл. п. Сяні Савчук** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” **по 10 дол.** склали **Меланія Кокорудз і Оля Равлюк**.

Михайлина Баран, пресова референтка 89-го Відділу СУА.

На Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” складаю **25 дол.** **Михайлина Баран**.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”, ЧЕРВЕНЬ 2006

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

Допомога сиротам в Україні

Пожертви за березень

У світлу пам'ять **бл. п. Юрія Костіва** на Суспільну опіку – допомогу сиротам в Україні **Ольга Городецька** склала **30 дол.**

Замість квітів на могилу **бл. п. Ярослави Гапій** на Суспільну опіку СУА **Марія і Мирон Кузьми** склали **10 дол.**

Пожертви за квітень

Замість квітів на могилу **Омельяни Рогожі** на допомогу сиротам в Україні склали: **100 дол.** – Тарас Сохан (Pfizer); **50 дол.** – Неоніля Сохан.

65-ий Відділ СУА у Нью-Брансвіку склав **200 дол.** сиротам в Україні.

Іванна Ратич, скарбник Відділу.

Вшановуючи пам'ять **Сяні Савчук**, сиротам в Україні **200 дол.** склали **Володимира і Стефан Сливоцькі**.

З нагоди 90-ліття нашої посестри **Олександри Волошин** її родина запросила членок 33-го Відділу СУА на прийняття. Союзьнянки склали **220 дол.** на допомогу сиротам в Україні. Бажаємо шановній Лесі доброго здоров'я і многих літ.

Лукія Медицька, скарбник 33-го Відділу СУА.

Разом за місяць 770 дол.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка Суспільної опіки СУА.
Марія Соробей-Штогрин, скарбник.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ

1,200 дол. – 126-й Відділ СУА, Бостон, Ма.,
510 дол. – 13-й Відділ СУА; **500 дол.** – Anna Maluca, Bohdan and Mimi Polanskyj (98); **440 дол.** – Любомир і Дарія Курилки (86); **330 дол.** – 83-й Відділ СУА, Н.-Й.; **300 дол.** – Ліна Басюк (22); **250 дол.** – Бернад і Анна Кравчуки (98), Ольга Люшняк (22), Анна Максимович (43), Марія і Богдан Полянські (98); **225 дол.** – Сузанна Казанівська (22); **220 дол.** – Ольга Балабан, Стефан Бойчук (78), Pearl Dent, Володимир і Уляна Дячуки (ВЧ), Олег і Люба Кінахи (106), Звенислава

Лебедович (89), д-р Ігор і Леся Магуни (1), Лідія і Володимир Магуни (1), 95-ий Відділ СУА; **110 дол.** – д-р Володимир і Зеновія Бровиси (50), Діонізія Брочинська (108), Галина Кастанюк (111), Мелянія Кузьма (106), Орест і Оксана Кузьми (106), Walter, Marusia Serna & family (56), Михайло і Галина Шулевські (106); **100 дол.** – професор Іван і Галина Лобаї, Боже-на Ольшанівська (86).

З РІЗНИХ НАГОД

Складаю **100 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 28-ий Відділ). Бажаю дальших успіхів!

Д-р Люба Стефанівська.

У пам'ять моєї матері, довголітньої союзнянки **бл. п. Анастазії Мисишин** та хрещеної матері **бл. п. Ярослави Оренчук** складаю **1,000 дол.** для моїх стипендіатів.

Маріяна Мисишин,

вільна членка СУА, Стендфілд, Ма.

З нагоди уродин моєї сестри Анни Кравчук замість дарунку складаємо **100 дол.** на Стипендійну акцію СУА. Многая літа, Аню!

Сестра Таїсса і Матвій Мелешки.

Стипендійна референтка 106-го Відділу СУА в Гартфордї, Конн, Мелянія Кузьма провела збірку на Стипендійну акцію СУА. Склали: **по 50 дол.** – Юлія Масник, Ірена Остап'юк, **30 дол.** – Rose Worobel, **по 25 дол.** – Надя Гафткович, Ярослава Кукіль; **по 20 дол.** – Стефанія Стасишин, Інна Стахів, Ольга Якимів; **10 дол.** – Люда Хмелівська. **Разом 250 дол.**

Замість квітів на могилу нашої дорогої двоюрідної сестри Меланії Стефанів-Хоми складаємо **по 100 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 98-й Відділ СУА).

Синові Іринееві Хомі, дочці Марті Полек з чоловіком і родичами в Канаді, США та Україні висловлюємо щирі співчуття.

**Таїсса Мелешко, Анна Кравчук,
Марія Полянська з родинами.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка Стипендійної акції СУА
М. Оріся Яцусь, скарбник Стипендійної акції СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

ПОЖЕРТВИ ЗА СІЧЕНЬ

7,300 дол. – Володимир і Анна Рак; **5,000 дол.** – Орест Шуль; **4,891 дол.** – Марко і д-р Аріядна Бахи; **2,000 дол.** – Богдан і Лідія Гайдучки; **1,200 дол.** – Данило Кашімер; **1,000 дол.** – Орест і Христина Ганаси, Микола Галів; 987.70 дол. – Ксеня Кузьмич; **по 500 дол.** – Борис Галаган, Галина Воскоб, Юрій і Ірена Кобзарі; **по 200 дол.** – Ярослав і Галина Оберишини, Христина Брикович, Аркадія Стебельська; **по 100 дол.** – Стефанія Семушак, Надія Амінофф, д-р Ярослав і Надія Заліпські, Володимир і Параскевія Шпачинські, Юрій і Анна Залужні, Катерина Лис, д-р Юрій Дейчаківський і Ірена Мостович, Петро і Анна Світницькі, Іван Чернявський, Володимир і Христина Баранецькі, Марія Фітьо, д-р Михайло Левко, Софія Головка, 111-й Відділ СУА, Самопоміч (Нью Йорк) Федеральна Кредитова Кооператива; **по 50 дол.** – Anne Reuter, Stephen & Sharon Nachesty, Georgean Balay, William Malik Валентина Чудовська, Катерина Кітт, Кирило і Ірена Григоровичі, Ольга Папроська, Ярослав Волошук, Лідія Одежинська, Катерина і Драго Росандіч, Стефан і Анна Макухи, Віра Сендзік, Роман Гелетканич (Valero); **40 дол.** – Олексій і Люба Шевченки; **по 30 дол.** – Зенон і Лідія Завадовичі, Анна Заброцька; **по 25 дол.** – Lena Kolakoski, Марія Андрусак, Ольга Соловей, Ярослав Базиляк, Віра Моллс, Іван і Марія Борбичі, Вадим і Марія Яровенки, Христина Сміт, Михайло і Марія

Цюпаки, Галина Гомзьяк, Соня Сабат, Емілія Іванів, Борис і Тетяна Карпенки, Зоряна Домбчевська; **по 20 дол.** – Ulana Scheidle, Raymond Bodynskyj, Надія Клос, Ольга Попіль, Ольга Лушняк, Стефан і Людмила Голуб, Володимира Кавка, Марія Іванна Пенкальська, Наталія Ковтун, Ліса Басараб, Юрій Левицький, Віра Кліш, Галина Гаврилук, Богдан і Лідія Котиси; **по 10 дол.** – Catherine Lapiska, C. W. Tyrawsky, Марія Абрамюк, Орест Колтонюк, Теодосій Лисак, Дарія Питляр, Мирослава Приймак, Марія Мельник, Анна Федик, Петро Гомка, Іван Пелех, Марія Чорняк, Євгенія Веса, Леся Гураль; **по 5 дол.** – Ірена Твердохліб, Ольга Труш.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Алли Бараболяк** складаю **50 дол.**
Ірина Кашубинська.

У пам'ять **бл. п. Татяни-Уляни Отто** складаємо **100 дол.**
Ярослав і Ольга Чипаки.

У пам'ять **бл. п. Зенона і Стасі Зизномирських** складаємо **100 дол.**

Іван і Ірена Брик Зизномирські.

У пам'ять **бл. п. Татяни Явної Отто** складаємо **1,000 дол.**
Д-р Любомир і Марія Явні.

У пам'ять **бл. п. Галини Кравців** складаємо **50 дол.**
Андрій і Ірена Сольчаники.

У пам'ять бл. п. Зіни Малиновської складаємо 50 дол. (через 113-ий Відділ СУА).

Іван і Галина Одуляки.

У пам'ять бл. п. Оксани "Сяні" Савчук складаю 50 дол.

Люба Фірчук.

У пам'ять бл. п. Меланії Кривокульської складаю 100 дол.

Оксана Максимів.

У пам'ять моєї сестри бл. п. Меланії Кривокульської складаю 100 дол.

Тетяна Бутович.

У пам'ять бл. п. Наталії Базарко склали: по 100 дол. – Ігор і Тамара Вітковицькі (Bristol-Myers Squibb Company).

In memory of **Zina Malinoski \$100** was donated by **Eppendorf & It's Affiliated Companies.**

In memory of **Stefanie Bereznicki** we are donating **\$100.**

Dr & Mrs. Eugene B. Popowitz.

У пам'ять бл. п. Лідії Артимів складаю 50 дол.

Оксана З. Боднар.

З НАГОДИ

З нагоди дня народження Іванни Клим склали: по 50 дол. – Андрій Рудик, Зірка Рудик; по 25 дол. – Марко і Джозефін Рудики, Атанасія Осадца, Петро Рудик; по 15 дол. – Стефанія Покора, Анна Кривоніс.

З нагоди дня народження Наталії Титли складаємо 100 дол.

Мирон і Ольга Гнатейки.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛЮТИЙ

По 100 дол. – Богдан Желехівський, Богдан Стеців, Роман і Анна Байлаки; **60 дол.** – д-р Олександр Мотиль; **по 50 дол.** – Люба Новак, Михайло і Стефанія Рудики, Олександр і Ірена Михалюки, Ігор і Наталка Гавдяки, Ксеня Ференцевич, Володимир і Катерина Вальчуки; **45 дол.** – Олег і Оксана Лопатинські; **35 дол.** – Ольга Кекіш; **30 дол.** – Іва Лісікевич; **по 25 дол.** – д-р Тетяна Рябокінь, Мирослава Мирошниченко, Катерина Яворська, Мирослав і Христина Лисобеї, Ненсі Гузар, Ляна Гінсберг, Петро Гурський, Ольга Тритяк; **по 20 дол.** – Віра Маркевич, д-р Володимир і Галина Королі, Лідія Крамарчук; **по 10 дол.** – Михайло Кравчук, Тетяна Грицина; **по 5 дол.** – Ірена Гунзе, Марія Михайлишин, Богданна Гелета, Анна Юшок, Іван Ґарбера.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. Осипа Гапія складаємо 100 дол.

Проф. Роман і проф. Зірка Воронки.

У пам'ять мого чоловіка, бл. п. Леоніда Дмитревича складаю 50 дол.

Галина Дмитревич.

У пам'ять бл. п. Леоніда Дмитревича складаю 50 дол.

Іванна Шкарупа.

У пам'ять дорогої бл. п. Сяні Савчук складаю 100 дол.

Оксана Ленець.

У пам'ять бл. п. Сяні Савчук складаю 25 дол. Родині висловлюю глибокі співчуття.

Леся Ґой.

У пам'ять бл. п. Тані Явної складаю 100 дол.

Лідія Козак.

Продовження в наст. числі.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЖОВТЕНЬ

(Закінчення, початок у січневому числі.)

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. Лідії Оришкевич складаємо 150 дол.

Родина Ткачів.

У пам'ять бл. п. Ярослави Гапій складаємо 100 дол.

Проф. Роман і проф. Зірка Воронки.

У пам'ять бл. п. Данила Слободяна складаємо 500 дол.

Д-р Ірена Патрило і д-р Нестор Близнак.

У пам'ять бл. п. Юрія Костіва складаю 50 дол.

Дарія Самотулка.

У світлу пам'ять бл. п. Юрія Костіва складаємо 100 дол. Шановній дружині Дарці з родиною висловлюємо найщирі співчуття.

Ярослав і Ярослава Панчуки з родиною.

У пам'ять бл. п. Лідії Оришкевич складаю 50 дол.

Богдан Котис.

У пам'ять бл. п. Лідії Оришкевич складаю 50 дол. на потреби УМ. Д-рові Осипові з родиною висловлюю щирі співчуття.

Ольга Городецька.

У пам'ять бл. п. д-ра Юрія Стефанівського складаю 200 дол.

Ігор Коцур.

У пам'ять бл. п. Романа Думи складаю 50 дол. Родині висловлюю найглибші співчуття. Нехай Господь допоможе Вам пережити цей невимовний жаль, а Покійного нагородить небесними ласками.

Марія Борковська.

З НАГОДИ

З нагоди 50-ліття від заснування 65-го Відділу СУА складаємо 500 дол. на потреби УМ.

Управа і членки 65-го Відділу СУА.

З нагоди 95-го дня народження Ірени Левицької складаємо 100 дол. на потреби УМ.

Управа і членки 24-го Відділу СУА.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ

Богдан ЛЕПКИЙ

ОТ І СКІНЧИВСЯ РІК ШКІЛЬНИЙ

От і скінчився рік шкільний!
Хто працював – тепер вільний;
Книжки, і зошити, й перо,
Усе школярськеє добро –
Прощайте!.. Їду на село.

А на селі там воля нам,
І школяркам і школярам;
Як хочеш – то біжи у гай,
Малини і гриби збирай,
Гукай і пісеньку співай.

Ніхто тобі не скаже: “Цить!
Бо і без тебе гай шумить,
Бо і без твого співу в гаю
Мушки гудуть, пташки співають,
Піснями Бога величають”.

Тільки далеко не іди,
Не напитай собі біди!
Бо кажуть, що далеко в гаї
Чугайстрики й мавки гуляють
Такі дивні... або я знаю?

Євген ГУЦАЛО

ЗОЗУЛЯ

Сьогодні зозуля
у лузі широкім
мені накувала
аж тисячу років.
Я хочу зозулю оту
попрохати –
нехай накує іще мамі і тату.

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ

НЕ ХОЧУ!

Метелика ловити я не хочу;
він – квітка неба, хай живе собі!
Хай крильцями барвистими тріпоче,
щоб радісно було мені й тобі.
І квітку лісову не стану рвати,
її додому я не понесу,
бо вдома їй джмеля не погойдати
і не попити ранками росу!
І ні стеблинку, гілку чи травинку
я не ображу – це страшенний гріх!
Бо в кожній з них живе тремка живинка,
що світиться довірою до всіх.

ЧЕРВЕНЬ

Ось він і прийшов, червень довгожданий! Не тільки сам прийшов, а й літечко красне привів із собою. І вже з першого дня так заходився червень у роботі, що й спочити йому ніколи. То він у ліс, то в сад, то в поле, а то в городи. Сорочка червона на нім розхристана, чубок розпатланий, а штани – геть усі визеленив. У руці червень тримає пензлика червоного.

– Тхі-і-і... – радіє суниця під зеленою парасолькою. – І мене пензликом мазнув, шкода тільки, що з одного боку.

– Нічого, з другого сонечко почервонить, – заспокоїла її сусідка.

Тільки-но прошелестів червень садком вишневим, як тут і вишні враз почервоніли, а за ними – голівки конюшини. На схилах балок та на узліссях – червоні маки, а в лісі то там, то тут виструнчилися рядочками гриби-маслюки.

І городів зараз не впізнаєш – такі гарні стали. З краю в край, через усе поле, довгими рівненькими рядочками простяглися буряки, розкинула листочки кукурудза, а льон так висинився, поки в небо дивився, що тепер не знати, де небо, а де льон. Зацвіла картопля і білим цвітом, і синеньким теж...

У полі зараз хліба колосіють, і вже порозвішував червень на кожному колосочку тендітні квіти-молоточки.

А у пташок тепер клопоту більше, ніж у кого: діточки маленькі з яечок вивелися.

А червень усе працює. Вже й рукава засукав, уже й дихається йому жарко-жарко...

– Спочинь, місяцю-брате, хоча б часинку!

– А я краще дощика покличу! – гукає червень і зводить стомлені руки над синьою хмарою:

– Іди, іди, дощику, зварю тобі борщику в новенькому горщику, поставлю на дубочку.

Дубочок схитнувся, а дощик линувся: цебром, відром, дійничкою над лісом і пшеничкою!..

І ввечері, і цілісіньку ніч накрапав теплий літній дощ. За тим дощем і ніччю темною ніхто і не помітив, як пішов від нас місяць червень.

Місяць-трудоарик у червоній сорочці.

Смачного!

ЛІТНІЙ ОБІД

ЮШКА З ПЕРСИКАМИ

(На 6 осіб)

- 1 ф. персиків
- ½ л. води
- 4-5 ложок сметани
- 1 ложка картопляної муки

Персики помити, пократити, розварити разом із лущинкою та кісточками і перетерти через ситко. Розколоти муку у воді й залити тим юшку, нехай закипить. Зняти з вогню, додати сметани, цукру до смаку, кусник цитринової шкірки і застудити.

НАЧИНЮВАНА ПАПРИКА

(На 4-6 осіб)

- 6 паприк
- ¾ ф. худі вепровини
- 2 яйця
- ½ цибулі
- ½ булки
- 1 ф. помідорів

Із паприки відкрити денце з хвостиком, помити її всередині від зерняток і вкинути в киплячу воду. Варити 10-15 хвилин. Вийняти, нехай прохолоне. До меленої вепровини вбити 2 яйця, додати пів тертої сирої цибулі й півбулки, намоченої у воді. Посолити й добре вимішати. Накладати начинку в паприки і складати їх у ринці отвором догори, прикриваючи відтятими денцями з хвостиками. Окремо розварити помідори, посолити, перетерти через ситко і залити тим паприку. Накрити ринку і варити годину на вільному вогні.

САЛАТКА З ПЕРСИКІВ

(На 4-6 осіб)

- ½ ф. білого сиру
- 2 банани
- 2 ложки цукру
- 1 ф. персиків
- 4 ложки брунатного цукру
- ½ цитрини
- ½ ложки сметанки

Сир і пооббирані банани змолоти на машинці, додати цукру й добре вимішати на суцільну масу. Виложити на полумисок віночком кругом берега. Персики пооббирані, пократити у чвертки без кісток, уложити всередину, посипати брунатним цукром, скропити соком із цитрини і застудити. Вбити сметанку і залити персики перед подаванням.

ПЛЯЦОК БАБУНІ

- ТІСТО: 11 унцій муки
- 8 унцій масла
- 1½ торбинки сухих дріжджів (10 гр.)
- (розтерти з 2 ложками солодкої сметани)

Все разом замісити, відставити на півгодини (у тепле місце).

- МАСА: 8 унцій горіхів
- 8 унцій цукру
- 6 жовтків
- 6 білків

Жовтки з цукром втерти до білого кольору і, легко підбиваючи, вимішати з добре збитою піною з 6 білків.

Поділити тісто на 2 частини. Викласти 1 частину на вимашену бляшку, накласти горіхову масу, наверх покласти другу частину тіста. Пекти в середньо нагрітій печі 45 хв. Готовий пляцок полити розтопленою шоколядою або посипати цукром-пудрою. Теплий пократити.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— англійська секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільна членка
— вільна членка

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— здоров'я і довілля

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаго
Галина Шулевська — Нова Англія
Люба Кушнір-Дріянська — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Надія Цвях — членка
Марія Томоруг — членка
Анна Рак — членка
Лідія Закревська — заступниця членки
Леся Гой — заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion — 1-st Vice President
Marta Danyluk — 2nd VP — Membership
Sophia Hewryk — 3rd VP — Culture
Mary Ann Zajac — 4th VP — Public Relations
Lidia Babiuk — Recording Secretary
Christina M. Jarema — Corresponding Secretary (engl.)
Roma Shuhan — Financial Secretary
Renata Zajac — Treasurer
Kateryna Nemyra — Press
Irena Stecki — Member-at-Large
Vera N. Kushnir — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska — Social Welfare Chairwoman
Christine R. Shwed — Education Chairwoman
Uiana Kobzar — Art/Museum Chairwoman
Maria Polanskyj — Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
Olga Trytyak — Archives Chairwoman
Maria Havrylyuk — Health and Environment Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadivsky — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Halyna Shulewsky — New England
Luba Kushnir Dryansky — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratyck — Chairwoman
Nadia Cwisch — Member
Maria Tomorug — Member
Anna Rak — Member
Lidia Zakrewsky — Alternate
Lesia Goj — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

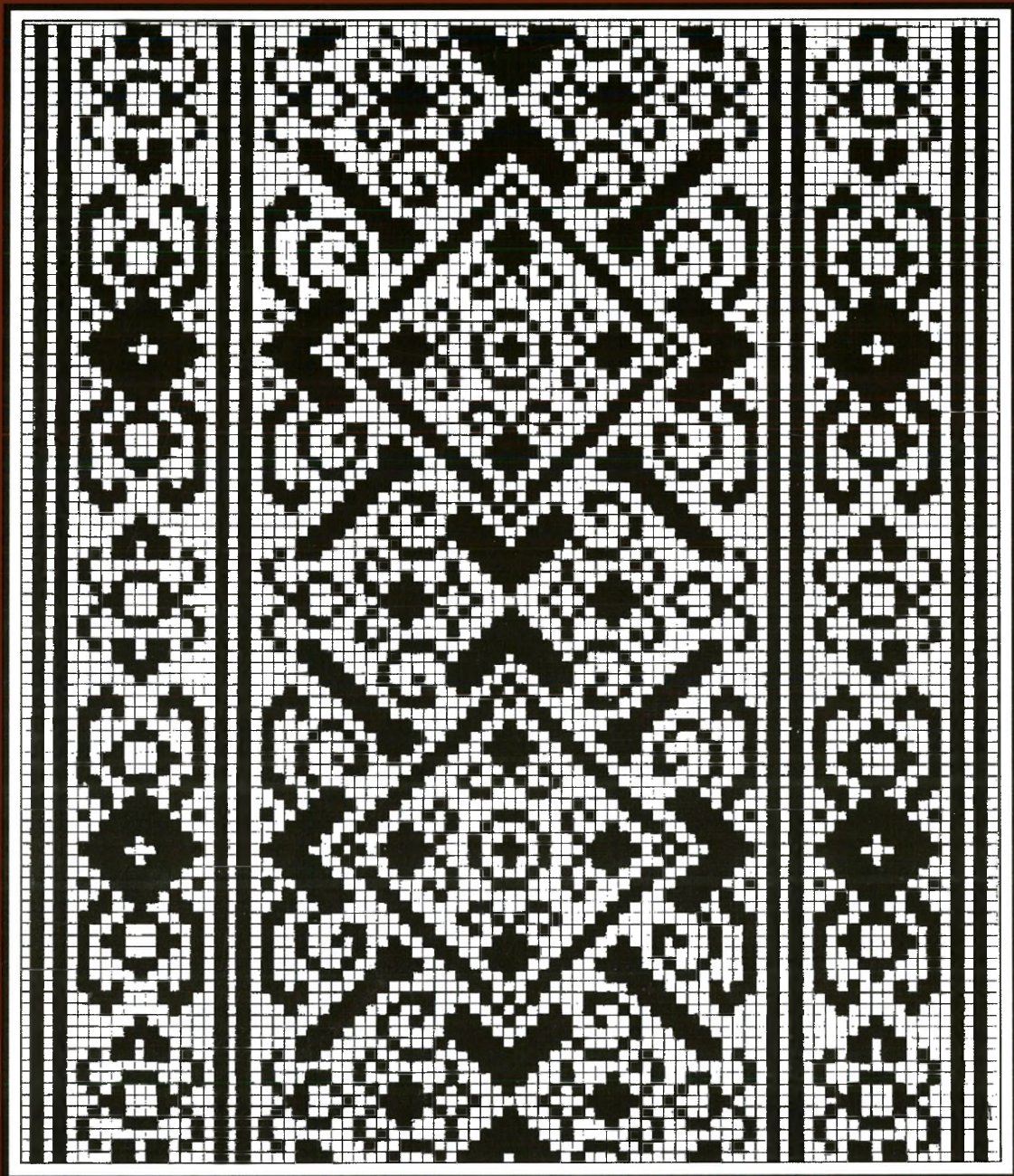
Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 9:00 – 11:30

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Взори для вишивання Ірини Сенюк.
Серія 7, ст. 4. Нитки D.M.C.*